

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
90

ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

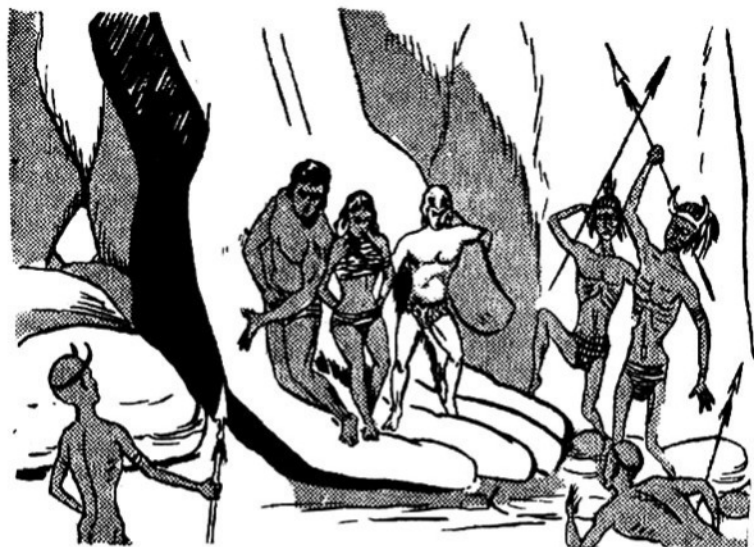

ΑΝΑΓΕΦΟΡΗΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

‘Ο τρομακτικός Βουρχούβ στήνει όρθους πάνω στη παλάμη του τούς τρεις κατάπληκτους συντρόφους.

ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

**ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ
ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ**

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

‘Ο Γκαούρ, ο Ταρζάν και η Ταταμπού κατεβαίνουν τα χωματένια σκαλοπάτια μιάς σκοτεινής καταπακτής. Πού το άνοιγμα της βρίσκεται στο θάθος κάποιας άγνωστης σπη-

λιάς(*).

Πολλά μυστηριώδη περιστατικά έχουν προηγηθεί, που

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» όρ. 89, που έχει τον τίτλο ! «Ο ΛΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ».

δέν μπορούν νά δικηολογη-
θουν παρά μονάχα με την πα-
ρουσία εκεί κάποιου άόρατου
άνθρώπου. Κάποιου άγνωστου
πού δέν φέρεται σάν έχθρός,
άλλά σάν φίλος καί σωτήρας
τους.

Σέ μιá στιγμή ή πανώρια
Έλληνίδα ρωτάει με δέος:

— Ποιός είσαι, έπί τέλους
εσύ, πού δυό φορές μου έσω-
σες τή ζωή;

Μά καμιά άπόκρισι δέν
παίρνει...

Όμως ταυτόχρονα, πρώτα
ή Ταταμπού καί μετά ό Ταρ-
ζάν κι' ό Γκαούρ πού προη-
γούνται, νοιώθουν άπαλά άν-
θρώπινα δάκτυλα ν' άκουμπά-
νε στις μύτες τους. Καί μιá
έντονη μυρωδιά κεριού νά
κτυπάη, γιά λίγες στιγμές τά
ρουθούνια τους.

Μά πριν όί τρεις σύντροφοι
προλάβουν νά συνέλθουν από
τήν έκπληξι, μιá τρομακτική
κραυγή άντηχεί από τό βάθος
του θαράθρου. Δυνατή όσο χί-
λιοι κεραυνοί μαζί:

— Ξένοιοιοιοι! Ξένοιοιοιοι!

Ταυτόχρονα ή σκοτεινή
καταπακτή φωτίζεται έκτυφλω-
τικά.... Κ' ένα τεράστιο υπερ-
φυσικό χέρι άνεβαίνει άργά
πρός τά έπάνω!...

Τό μπράτσο του είναι χον-
τρό σάν κορμός γιγάντιου
δέντρου!... Καί τό δέρμα του
σκεπασμένο από πλατειές
σκληρές φολίδες!...

Καί νά: Ή τρομερή παλά-
μη του φολιδωτού ανθρώπινου
χεριού, φθάνει τώρα κοντά
στούς άμοιρους συντρόφους.
Χουφτιάξει, με μιáς, καί τούς

τρεις!

Τέλος — άργά πάλι — τούς
παρασύρει στο άτέλειωτο κο-
λασμένο θαράθρο!...

Ή Ταταμπού ξεφωνίζει με
άπόγνωσι καί φρίκη:

— Βοήθεια, Γκαούρ!... Βο-
ήθειαααα!...

Όί δυό γίγαντες καί ή πα-
νώρια Έλληνίδα, φθάνουν, σέ
λίγες στιγμές, στο έσωτερι-
κό ενός άπέραντου ύπόγειου
θόλου!...

Ένας τερατόμορφος μαύ-
ρος υπεργίγαντας, με φολιδω-
τό κορμί, τούς κρατάει ακό-
μα στη χούφτα του...

Βρίσκεται καθισμένος σ'
έναν τεράστιο θρόνο από χον-
τρούς κορμούς δέντρων. Σκε-
πασμένος με ξερά χορτάρια...
Γύρω του παραστέκουν άμέ-
τρητοι μισοσκελετωμένοι άρα-
πάδες. Μοιάζουν με φοβερούς
κά άπαίσιους μαύρους θρυκό-
λακες!

Ό τρομακτικός υπεργίγαν-
τας άνοίγει τώρα την τερά-
στια παλάμη του. Έξετάζει
περίεργος τούς τρεις συντρό-
φους πού φαίνονται μικροσκο-
πικοί πάνω σ' αυτήν. Τέλος
μουγγρίζει άγρια:

— Άλλοίμονο σ' έσάς «Άν-
θρώποι του Πάνω Κόσμου!»
Έγώ είμαι ό παντοδύναμος
Βουρχούθ, ό Άρχοντας τών
Κολασμένων! Χωρίς την ά-
δειά μου ζητήσατε νά πατήσε-
τε τό Βασίλειό μου! Θά τι-
μωρηθήτε σκληρά!...

Ταυτόχρονα άνοίγει τό άπέ-
ραντό του στόμα. Καί σκύ-
θοντας προς την παλάμη του

έτοιμάζεται νά τούς χάψη!...

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν καί ἡ Ταταμπού νοιώθουν πώς εἶναι χαμένοι πιά. Καμμιὰ ἀνθρώπινη δύναμι δέν θά μποροῦσε νά τούς βοηθήσῃ. Νά τούς σώσῃ ἀπὸ τὸ φρικτὸ θάνατο πού, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, τούς περιμένῃ...

Ὅμως νά: Ξαφνικά ἓνα ἀναπάντεχο θαῦμα γίνεται. Παράξενα τριξίματα ἀκούγονται κάτω ἀπὸ τὸ θρόνο τοῦ φολιδωτοῦ ὑπεργίαντα. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως, τεράστιες φλόγες ξεπετάγονται ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτό!...

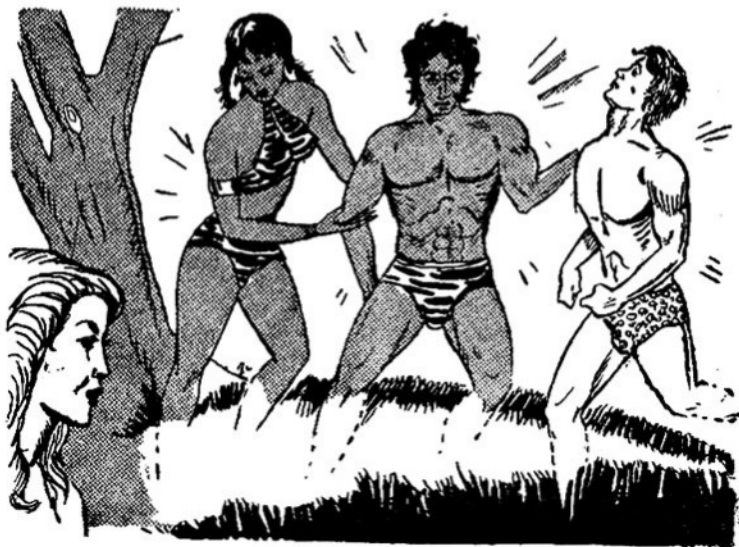
Τὰ ξερά χορτάρια, πού πά-

νω σ' αὐτὰ κάθεται ὁ τεράστιος Βουρχούθ, ἔχουν πάρει φωτιά!...

Ὁ "Ἀρχοντας τῶν Κολασμένων τινάζει ἀπὸ τὴν παλάμη τὰ θύματα πού ἦταν ἑτοιμοὶ νά καταβροχθήσῃ... Οἱ τρεῖς σύντροφοι πέφτουν κάτω. Καὶ τὸ θάζουν στὰ πόδια!....

Ὁ ὑπεργίαντας Βουρχούθ, ἀφάνταστα θαρὺς καθὼς εἶναι, πασχίζει μὲ μεγάλο κόπο νά σηκωθῇ.... Ὅμως, στὸ μεταξὺ, τὰ κάτω ξύλα ἔχουν καῖ. Καὶ ὁ τεράστιος θρόνος γκρεμίζεται!....

Τὸ ἀνθρωπόμορφο τέρας

Ἡ Τζέιν παρακολουθεῖ τὸν Ταρζάν, τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού πού ἀπὸ ἀόρατοι, ξαναγίνονται ὁρατοί...

σωριάζεται τώρα πάνω στους φουντωμένους κορμούς...

Καί νά: Σχεδόν άμέσως κάτι φοβερό γίνεται: Οί κοκκαλένιες φολίδες του άπέραντου κορμιού του άνάθου σάν δαδιά! Καί όλόκληρος ο άπαίσιος Βουρχούθ τυλίγεται γρήγορα από κόκκινες θανατερές φλόγες!

Ούρλιάζει και χτυπιέται σάν λυσσασμένος δράκος! Πασχίζει, με κάθε τρόπο νά σωθή από τó «Χάρο της φωτιάς»!

Οί κολασμένοι βρυκόλακές του τρομάζουν άφάνταστα!... Γύρω στά χωματένια τοιχώματα του υπόγειου θόλου, φαντάζουν άμέτρητες σκοτεινές τρύπες. Τρέχουν πανικόβλητοι και κρύβονται μέσα σ' αυτές!

Ο τρομακτικός ύπεργίγαντας — τυλιγμένος στις φλόγες καθώς είναι — απλώνει τó άπέραντο χέρι του. Καί άρπάζοντας έναν τεράστιο θράχο, κλείνει τó κάτω άνοιγμα της καταπακτής....

Οί τρεις «Ξένοι» δέν μπορούν πιά από πουθενά νά ξεφύγουν...

Ο Γκαούρ, ο Ταρζάν και ή Ταταμπού τάχουν χάσει. Παρακολουθούν με φρίκη τó τραγικό μαρτύριο του Βουρχούθ. Γόν θλέπουν νά χαροπαλεύη άναμμένος σάν λαμπάδα!....

Όμως ή ύπέροχη καρδιά του ύπέροχου μελαψού Έλληνα, σπαράζει άπ' τόν πόνο μπροστά σ' αυτό τó θέαμα. Κάνει νά τρέξη νά βοηθήση τόν δυστυχισμένο Τερατάνθρο

πο. Νά τόν σώση από τίς φλόγες άν μπορέση!...

Μά ο "Αρχοντας της Ζούγκλας προφθαίνει. Τόν άρπάζει γερά από τó μπράτσο. Τόν συγκρατεί....

— Τρελλάθηκες Γκαούρ;! Τόν έχθρό μας ζητάς νά σώσης.

Ο καλόκαρδος "Έλληνας σунέρχεται κάπως. Κοντοστέκεται....

Ο Ταρζάν τραβάει τώρα όπ' τó μπράτσο και την Ταταμπού. Τους φέρνει κοντά στο κλεισμένο πιά κάτω άνοιγμα της καταπακτής.

Κ' οί τρεις μαζί πασχίζουν νά τραθήξουν τó μεγάλο θράχο. Νά μπορέσουν νά ξαναβγούν πάνω, στο έσωτερικό της Σπηλιάς...

Τρελλή προσπάθεια στ' άλήθεια!... Τίποτα, άλλοίμονο, δέν μπορούν νά κάνουν. Σά νά ζητάνε, τρία μικρά ποντικάκια, νά σύρουν στη φωλιά τους έναν ψόφιο Έλέφαντα!..

Στό μεταξύ, από τούς καπνούς της φωτιάς, ο υπόγειος θόλος έχει φλομώσει. Άρχίζει νά τούς πνίγη την άνάσα!.

Καθυστερημένος ο τεράστιος Βουρχούθ καταφέρνει επί τέλους νά σηκωθή.... Καί τυλιγμένος στις φλόγες, όπως είναι, προχωρεί κατά πάνω τους.... Ταυτόχρονα ούρλιάζει άπαίσια και τρομακτικά!

Οί στιγμές είναι άφάνταστα τραγικές και κρίσιμες! Οί τρεις σύντροφοι βρίσκονται τώρα σέ μικρή άπόσταση μπροστά του.... Άπό πουθενά πιά

δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τοῦ ξε-
φύγουν!...

ΕΠΙΔΗΜΙΑ..... ΣΤΡΑΒΩΜΑΡΑΣ!

Μὰ νά: Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκα-
οὐρ καὶ ἡ Ταταμπού, νοιώ-
θουν — γρήγορα ὁ ἕνας με-
τὰ τὸν ἄλλον — μιὰ βαρειά μυ-
ρωδιά κερικοῦ. Τὴν ἴδια πού
εἶχαν νοιώσει καὶ λίγο πρὶν.
Ὅταν κατέβαιναν τὰ χωμα-
τένια σκαλοπάτια τῆς θαθει-
ᾶς σκοτεινῆς καταπακτῆς.

Σχεδὸν ταυτόχρονα νοιώ-
θουν κ' οἱ τρεῖς ἓνα παράξε-
νο μούδιασμα στὰ κορμιά
τους. Μὰ δὲν κρατάει περισσό-
τερο ἀπὸ μερικὲς στιγμές.

Ἀμέσως, δυὸ ἀγνωστα ἄ-
όρατα χέρια τοὺς σπρώχνουν
ἀπὸ τὴ θέσι πού θρίσκονται.
Τοὺς παρασύρουν λίγο πιὸ
πέρα....

Καὶ τὸ ἀπίστευτο θαῦμα
γίνεται. Ὁ φολιδωτὸς γίγαν-
τας δὲν τοὺς βλέπει πιά....
Ὅμως θυμᾶται τὸ σημεῖο
ἀκριβῶς πού θρίσκονταν πρὶν
λίγες στιγμές. Καὶ μὲ τ' ἀ-
πλωμένα χέρια του ψάχνει τὸ
μέρος αὐτό.

Μὰ δὲν θρίσκει κανέναν.
Καὶ μανιασμένος, καθὼς εἶναι,
οὐρλιάζει ἄγρια:

— Ποῦ εἴσαστε σκυλιά!.....
Ἔσεῖς πού θάλατε τὴ φωτιά
νὰ μὲ κάψετεεε!...

Γυρίζει ἀμέσως τὸ κεφάλι
δεξιὰ κι ἀριστερά. Ψάχνει μὲ
τὰ μάτια του παντοῦ. Ἀκόμα
καὶ στὴ θέσι πού τώρα θρί-
σκονται οἱ ἥρωές μας. Ὅμως
καὶ πάλι δὲν τοὺς βλέπει. Σὰ

νάχουν φύγει ἀπ' ἐκεῖ. Σὰ
νάχουν ἐξαφανιστῇ...

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
ψιθυρίζει χαμένα:

— Πολὺ παράξενο αὐτό!....
Γιὰ νὰ μὴ μᾶς βλέπη, ἓνα ἄ-
πὸ τὰ δυὸ πρέπει νὰ συμβαί-
νει: Ἡ ὁ Βουρχούθ εἶναι τυ-
φλός, ἢ ἐμεῖς δὲν... θρισκό-
μαστ' ἐδῶ!....

Ὁ φλογισμένος φολιδωτὸς
ὑπεργίγαντας γυρίζει τώρα.
Λίγο πιὸ πέρα, στὸν ὑπόγειο
θόλο, θρίσκεται μιὰ μικρὴ
ἔκτασι μὲ παχὺ στρώμα ἄμ-
μου. Πέφτει πᾶνω σ' αὐτό. Κυ-
λιέται ὅπως τὰ γουρούνια πᾶ-
νω στὴ λάσπη. Καὶ οἱ φλόγες
πού τυλίγουν τὸ τεράστιο
κορμί του σθίνουν....

Ὁ "Ἀρχοντας τῶν Κολασμέ-
νων ἔχει σωθῇ ἀπὸ τὸν πιὸ
φρικτὸ θάνατο!

Τὰ ξερά ξύλα τοῦ θρόνου
του ἐξακολουθοῦν νὰ καίγον-
ται λίγο πιὸ πέρα...

Οἱ μισοσκελετωμένοι μαῦ-
ροι θρυκόλακες τοῦ Βουρχούθ
ἀρχίζουν νὰ ξεθαρρεύουν τώ-
ρα.... Ξετρυπώνουν, σιγά-σι-
γά, ἀπὸ τὰ γύρω σκοτεινὰ λα-
γούμια τους.

Ὁ ὑπεργίγαντας βγάζει ἄ-
πὸ τὰ πλατεῖα τριχωτὰ στή-
θεια του ἄγριες τρομακτικὲς
κραυγές. Τοὺς προστάζει νὰ
ψάξουν παντοῦ. Νὰ θροῦν μὲ
κάθε τρόπο τοὺς τρεῖς ξένους.

Καὶ νά: Τὰ μπουλούκια τῶν
Κολασμένων τρέχουν ἐδῶ κ'
ἐκεῖ. Οὔτε μιὰ γωνιά δὲν ἀ-
φήνουν ἀψαχτη...

Ὅμως τίποτα! Χαμένος κό-
πος!... Κανέναν ἀπ' αὐτοὺς
δὲν τοὺς βλέπει. Παρ' ὅλο

πού βρίσκονται μπροστά τους!

‘Ο άπαισιος Βουρχούθ κά-
νει σάν λυσσασμένος, τώρα ά-
πό τό κακό του. Καί δίνοντας
δεύτερη διαταγή στους θρυ-
κόλακες, ούρλιάζει:

— ‘Ανοίχτε τή σπηλιά μέ
τά φαρμακερά φίδια...

Οί κολασμένοι δαίμονες τής
συμφοράς έκτελοῦν γρήγορα
τὴν προσταγή του. Λευθερώ-
νουν άμέσως — τραβῶντας
μία πέτρα — τό άνοιγμα κά-
ποιας μεγάλης σπηλιάς.

‘Αλλοίμονο! ‘Από τό έσω-
τερικό τής ξεπετάγονται ά-
μέτρητα φτερωτά φίδια! Πει-
νασμένα καθώς είναι, ξεχύνον-
ται — σφυρίζοντας άπαισία —
δεξιά κι άριστερά!

Μά καί πάλι τίποτα! Ούτε
καί τά φτερωτά αὐτά έρπετά
καταφέρνουν νά θροῦνε τοὺς
τρεις συντρόφους.

“Αν βρίσκóταν έδῶ κι ὁ Πο-
κοπικό, θάσκαγε κανένα στι-
χάκι σάν αὐτό:

«Έντὸς τοῦ θόλου τοῦ τρανοῦ,
τουτέστι τής Καμάρας,
έπιδημία έπεσε
μεγάλης... στραδωμάρας!»

Τρελλός από τό θυμό ὁ
Βουρχούθ, δίνει στους Κολα-
σμένους του μία τελευταία
διαταγή:

— Τή Βρύσι τής Φωτιάς!...
‘Ανοίχτε γρήγορα τή Βρύσι
τής Φωτιάς!...

‘Εκείνοι σκαρφαλώνουν σάν
κατσαρίδες σά τοιχώματα τοῦ
τεράστιου ὑπόγειου θόλου.
Κρύβονται σ’ ένα ψηλό κ’ εύ-

ρύχωρο άνοιγμα. Κι’ άπ’ εκεί
σπρώχνουν άμέσως μία στρογ-
γυλή καί ζεστή πέτρα. Λευθε-
ρώνουν τό άνοιγμα μιᾶς με-
γάλης πηγῆς.

Καί νά: Ένας φοβερός κα-
ταρράκτης από ζεματιστό νε-
ρό άρχίζει νά ξεχύνεται, μαζί
μέ πυκνοὺς άσπρους άτμούς.

‘Ο ὑπόγειος χῶρος, σιγά —
σιγά, πλημμυρίζει.

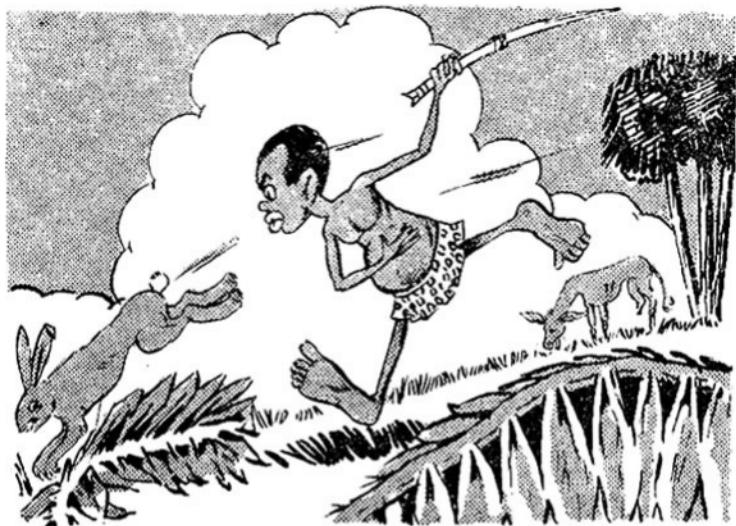
‘Ο “Αρχοντας τῶν Κολασμέ-
νων στέκει ὀρθός στή μέση!...
Τό φολιδωτό κορμί του άντέ-
χει στό τρομακτικό αὐτό
ντοῦς τοῦ ζεματιστοῦ νεροῦ...
Ποιάνει θέβαια καί χοροπη-
δάει, κάθε τόσο από τοὺς πό-
νους πού νοιώθει. “Ομως ταυ-
τόχρονα καί καγχάζει εύχαρι-
στημένος:

— Χό, χό, χό!... Θά σᾶς κά-
ψω ζωντανούς! Χό, χό, χό!..

Είναι αλήθεια πῶς οί τρεις
ήρωές μας βρίσκονται, αὐτή
τῇ φορά, σέ άφάνταστα τρα-
γική θέσι. ‘Από στιγμή πᾶς
στιγμή τό ζεματιστό νερό θ’
φθάση κοντά τους. Φρικτό τέ-
λος τοὺς περιμένει...

“Ομως ὅχι καί πάλι! Ξα-
φνικά ένας τρομακτικός κρό-
τος άντηχεί στόν ὑπόγειο θό-
λο. ‘Ο μεγάλος θράχος πού
εἶχε — πρὶν λίγο — τοποθετη-
θῇ γιά νά φράξη τό κάτω ά-
νοιγμα τής καταπακτῆς, τινά-
ζεται στόν άέρα. Γίνεται γί-
λια κομμάτια!...

‘Η τρύπα μέ τά χωμασένα
σκαλοπάτια είναι τώρα πιό
λεύθερη!...

— "Αλτ καὶ σ' ἔφαγα, ἄγριε Κονικλαρά! τοῦ φωνάζει ὁ Ποκοπίκο. Καὶ ξερογλείφεται προκ αταβολικά γιὰ τὸ θρεφτάρι ποὺ θὰ κατα βροχθίση!

Ὁ ΣΩΤΗΡΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ταταμπού πηδᾶνε χαρουμενοὶ πάνω ἀπὸ τὰ ζεματιστὰ νερά. Καὶ φθάνουν γρήγορα ἐκεῖ. Ἔτσι ἕνας-ἕνας περνᾶνε σφέλοι ἀπὸ τὸ λευθερωμένο αἰσιγμα. Ἀρχίζουν ν' ἀνεβαίνουν τὰ χωματένια σκαλοπάτια.

Ὁ ἀπαίσιος Βουρχούβ εἶπε κ' αὐτὴ τῇ φορὰ τοὺς βλέπει...

Οἱ τρεῖς σύντροφοι βγαίνουν γρήγορα πάνω στὴ σκοτεινὴ σπηλιά. Κι' ἀπ' ἐκεῖ ξεπετιών-

ται ἀμέσως ἔξω στὸν καθιρὸν ἀέρα!

Τί περίεργο ὅμως! καθὼς προχωροῦν, ἀκοῦνε πίσω τοὺς ἀνθρώπινες πατημασιές. Σ' αὐτὸν κάποιος ἄγνωστος κ' ἄορατος νὰ τοὺς ἀκολουθεῖ.

Ἐχει ἀρχίσει τῶρα πιά νὰ ξημερώνη...

Οἱ δύο γίγαντες καὶ ἡ μελαψὴ γυναῖκα, προχωροῦν. Φθάνουν σὲ κάποια κοντινὴ πηγὴ. Δροσίζουν μὲ λαχτάρια τὰ ξεραμένα χεῖλια τοὺς. Ὑστερα κάθονται νὰ ξαποστάσουν...

Μερικά πουλάκια πού θρίσκοντ' ἐκεῖ δὲν τρομάζουν στὴν ἐμφάνισί τους. Δὲν φτερουγίζουν νὰ φύγουν... Μὰ καὶ κάτι μαῦροι ἰθαγενεῖς πού περνᾶνε τυχαῖα ἀπὸ μπροστὰ τους, δὲν τοὺς χαιρετᾶνε.

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὰ προσέχει ὅλ' αὐτά. Καὶ ψιθυρίζει συλλογισμένος:

— Πολὺ περίεργο!... Τώρα δὲν μᾶς βλέπουν οὔτε τὰ ζῶα, οὔτε κ' οἱ ἄνθρωποι!

Ὁ Γκαούρ ἔχει ἄλλοῦ -ὀνοῦ του. Μιὰ μεγάλη ἀπορία τὸν βασανίζει. Καὶ γυρίζει στὸν Ταρζάν:

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί συμβαίνει. Πολλοὺς καὶ μεγάλους κινδύνους περάσαμε. Ὅμως κάποιοι ἄόρατοι ἄνθρωποι δὲν ἄφησε νὰ πάθουμε κακὸ! Ποιὸς νᾶναι αὐτὸς ὁ ἄγνωστος προστάτης καὶ σωτήρας μας;

Τὴν ἴδια στιγμή, κάποιοι παράξενοι θόρυβοι ἀκούγεται. Καὶ μιὰ γνώριμη γυναίκα κεία φωνὴ νὰ τοὺς λέη:

— Ἐγώ!...

Οἱ τρεῖς σύντροφοι ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ τὴν κατὰπληξι τὰ μάτια. Μπροστὰ τους —σιγά-σιγά— παρουσιάζεται μιὰ ξανθειὰ καὶ πανέμορφη γυναίκα!...

Καὶ οἱ τρεῖς τους, μ' ἓνα στόμα, ψιθυρίζουν χαμένα:

— Ἡ Τζέιν!...

Ἡ ἄλλοτε συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν καὶ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας, συνεχίζει χαμογελώντας:

— Ναί, ἐγὼ σᾶς βοήθησα

καὶ σᾶς ἔσωσα! Ἐγὼ ἡ ἴδια πού ζητοῦσα νὰ σᾶς κάνω κακό. Νὰ σᾶς ἐξοντώσω!... Αὐτὴ ἡ παράξενη μελαψὴ γυναίκα: ἡ Γιοχάνα, κατάφερε νὰ κάνῃ τὴ σκληρή, σὰν πέτρα, καρδιά μου, μαλακιά σὰν τὸ κερί τῆς μέλισσας!...

Κι' ἐνῶ ἐκεῖνοι ἐξακολουθοῦν νὰ τὴν κυττάζουν χαμένα, τοὺς ἐξηγεῖ:

— Μ' ἔνα μαγικὸ κομματάκι μαῦρο κερί πού πήρα ἀπὸ τὸν μονόφθαλμο Νάχρα Ντού, εἶχα γίνει ἄορατη. Ὅπως εἰσάστε κ' ἐσεῖς αὐτὴ τὴ στιγμή πού σᾶς μιλάω χωρὶς νὰ σᾶς βλέπω!...

»Ἔτσι, λοιπόν, μόρεσα, ἀθέατη, νὰ σᾶς παρακολουθῶ σὰν τρέχατε νὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὰ θεριά πού ἐγὼ εἶχα ξεσηκώσει γιὰ νὰ σᾶς ἐξοντώσουν!...

»Τέλος μῆκατε στὸ ἀνοιγμα τῆς σκοτεινῆς σπηλιάς. Μπήκα κι' ἐγὼ ἐκεῖ. Σίγουρα θ' ἀκούσατε τὸ θόρυβο ἀπὸ τίς πατημασιές μου!...

Ἡ πανέμορφη γυναίκα παίρνει βαθειὰ ἀνάσα. Καὶ συνεχίζει:

— Ὑστερα, ἄορατη καθὼς ἤμουν, σᾶς βοήθησα νὰ σηκώσετε τὴ βαρεῖα πλάκα. Αὐτὴν πού ἔκλεινε τὸ ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς... Τότε εἶδα τὴν Ταταμποῦ νὰ παραπατᾷ καὶ νὰ γκρεμίζεται στὸ βάραθρο. Ὅμως πρόλαβα καὶ τὴν ἄρπαξα ἀπὸ τὰ μαλλιά. Τὴ συγκράτησα. Τὴν ξανανέβασα πάνω. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τὴν ἔσωσα καὶ τὴ δευτέρη φορὰ

πού γλύστρησε στά χωματένια σκαλοπάτια...

»Τέλος, σᾶς ἄρπαξε τὸ τεράστιο φοιιδωτὸ χέρι τοῦ τρομακτικοῦ Βουρχούβ... Σᾶς ἀκολούθησα τότε κάτω στὸν ἀπέραντον ὑπόγειο θόλο. Καὶ εἶδα μὲ φρίκη τὸν Ἀρχοντα τῶν Κολασμένων πού ἐτοιμαζόταν νὰ σᾶς φάη...

Ἡ Τζέιν σταματάει γιὰ λίγες στιγμές. Σὰ ν' ἀναλογίζεται τὸν τρόπο καὶ τὴ φρίκη πού δοκίμασε, ἀντικρύζοντας τὸ φοβερό αὐτὸ θέαμα. Κι' ἐξακολουθεῖ τὴν ἀφήγησί της:

— Εὐτυχῶς πρόλαβα... Μὲ τὸν ἀναπτῆρα πού κρατῶ πάντα ἐπάνω μου, θάζω ἀμέσως φωτιά στὰ ξερά χορτάρια πού θρίσκονταν κάτω ἀπὸ τὸν ξυλένιο θρόνο τοῦ Βουρχούβ!... Ἀλλὰ τὰ παρακάτω τὰ εἶδα τε καὶ τὰ ξέρετε...

»Υστερα ἔφερα μὲ τὸ χέρι μου στὰ ρουθούνια σας τὸ μαγικὸ μαῦρο κερί. Γιὰ δεύτερη φορά. Γιατὶ τὴν πρώτη δὲν εἴχατε προλάβει νὰ τὸ μυρίσετε καλά. Καί, φυσικά, γίνατε ἀμέσως ἀόρατοι. Ἔτσι, ὁ Ἀρχοντας τῶν Κολασμένων δὲν μπορούσε πιά νὰ σᾶς διακρίνῃ. Μὰ οὔτε καὶ οἱ μαῦροι θρυκόλακές του. Οὔτε καὶ ἡ φαρμακερά του φίδια...

»Ὅμως σὰν ἄρχισε νὰ ξεχύνεται ἀπὸ ψηλὰ ὁ καταρράκτης τοῦ ζεματιστοῦ νεροῦ, τότε ὁ κίνδυνος πού διατρέχαμε ὅλοι μας ἦταν τραγικός!

Μὰ εὐτυχῶς πρόφθασα κι' αὐτὴ τὴ φορά. Βάζω στὸ πτόλι μου ἓνα ἀπὸ τὰ ἐκρηκτι-

κὰ θλήμματα πού εἶχα φέρει ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Καὶ πυροβολῶ τὸν θράχο πού ἔκλεινε τὸ ἄνοιγμα τῆς καταπακτῆς. Ἔτσι τινάχθηκε στὸν ἄέρα. Γίνηκε χίλια κομμάτια!...

»Ἔτσι μπορέσαμε, πρῶτοι ἐσεῖς καὶ πίσω σας ἐγώ, ν' ἀνέβουμε τὰ χωματένια σκαλοπάτια. Νὰ θγοῦμ' ἐπάνω στὴ σπηλιά. Κι' ὕστερα ἔξω ἀπ' αὐτήν...

»Ὡσπου τέλος θθάσαμ' ἐδῶ, στὴν ὁμορφὴ αὐτὴ πηγὴ...

Αὐτὰ λέει ἡ μετανιωμένη Τζέιν. Καὶ θγάζοντας ἀπὸ τὴ θήκη τοῦ πιστολιοῦ της τὸ μαγικὸ μαῦρο κερί, λέει στοὺς τρεῖς ἀόρατους συντρόφους:

— Ἐγὼ δὲν σᾶς θλέπω. Ἔσεῖς ὁμως μὲ θλέπετε... Ἐλᾶτε, λοιπόν, ἕνας-ἕνας, κι' ἀκουμπήστε τὴ γλῶσσα σας σ' αὐτὸ τὸ κομματάκι τοῦ κεριοῦ πού κρατάω!...

Ἔτσι καὶ γίνεται...

Σὲ λίγο οἱ δυὸ γίγαντες καὶ ἡ μελαψὴ γυναῖκα ξαναγίνονται ὁρατοί. Καὶ τὸ πρῶτο πού ἀντικρύζουν εἶναι οἱ σκιὲς πού ἀφήνουν τώρα τὰ κορμιά τους στὶς πρῶτες ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, καθὼς ξεπετιέται ἀπὸ τὰ μακρὰ γαλάζια θουνὰ τῆς ἀνατολῆς...

Ὁ Ταρζάν ρωτᾷ ψυχρὰ τὴ συντροφισά του:

— Ἐδῶ λοιπὸν στὴ Ζούγκλα θρίσκεσαι, Τζέιν; Δὲν ἔφυγες γιὰ τὴν Ἀγγλία;

Ἡ πανέμορφη ξανθεῖα γυναῖκα χαμογελάει:

— Ἐμεινα ἐδῶ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐξοντώσω ὅλους σας...

“Όμως ἡ Γιοχάνα μ’ ἔκανε νὰ μετανοιώσω. Κι’ ἀντὶ νὰ σᾶς κάνω κακό, σᾶς βοήθησα. Σᾶς ἔσωσα!...”

Ἡ Ταταμποῦ ἀγκαλιάζει ἀμέσως μὲ ἀγάπη κι’ εὐγνωμοσύνη τὴν Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας. Γεμίζει φιλιὰ τὸ πρόσωπό της :

— Σ’ εὐχαριστῶ, Τζέιν!... Εἶμαι πολὺ χαρούμενη ποὺ θρῖσκεσαι στὴ Ζούγκλα. Ποὺ δὲν ἔφυγες.... Ἄς τὰ ξεχάσουμε λοιπὸν ὅλα. Ἄς ξαναγίνουμε δυὸ καλὲς κι’ ἀγαπημένες «ἀδελφές».

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΟΝΙΚΛΟΣ !

Καὶ τώρα ἂς γυρίσουμε λί-
γο πίσω στὴν ἱστορία μας.

Ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπικό, καθάλλα στὴ ράχι τοῦ ψωραλέου τοῦ «Καθαρό-
αιμου», προχωρεῖ στὴν ἀπέ-
ραντη κι’ ἀγρία Ζούγκλα, σι-
γανοτραγουδώντας ρωμαντι-
κὰ καὶ φάλτσα :

«Ἀπὸ τὴν Πόλι ἔρχομαι
καὶ στὴν κορφή κανέλλα !
Πρέπει νὰ ἔδῳ, νὰ παντρεῖ-
(τῶ,
καμμιὰ καλὴ κοπέλλα!»

Ὑστερα μурμουρίζει σὰ
νὰ κουβεντιάξῃ μὲ τὸν ἑαυτοῦ
του :

— Τὰ χρονάκια μου περά-
σανε!... ἤρθα κι’ ἐλόγου μου
σὲ ὦρα γάμου! Καιρὸς εἶναι
νὰ παντρευτῶ καὶ νὰ νοικο-
κυρευτῶ! Τὸ ὁποῖον τυγχάνω

καὶ ὁμορφος καὶ λεβέντης καὶ
καραμπουζουκλής! Καὶ πολὺ
... μὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου!

Ταυτόχρονα, σπηρουνίζει μὲ
τὶς γυμνὲς φτέρνες του τὸ ψω-
ραλέο ἄτι :

— Ἰσα «Γαῖδούρεις !» π-
πε! τοῦ φωνάζει. Πάτα γκά-
ζι νὰ τσουλήσουμε! Ὁ σκο-
πὸς ποὺ παγαίνουμε τυγχάνει
ἱερός!

Ὁ σκελετωμένος «Καθαρό-
αιμος» ξεκινάει. Ὅμως ὥσ-
που νὰ σηκώσῃ τὸ ἕνα ποδά-
ρι, πιάνει ἀράχνες τὸ ἄλλο.

Ὁ Ποκοπικό τὸν καμαρω-
νει γιὰ τὴν.... ταχύτητά του :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, σαί-
νι μου! τοῦ λέει. Μόνο κᾶνε
πιδ σιγὰ γιὰτὶ θά... ντελαπά-
ρουμε!

Ἔτσι, προχωρεῖ γιὰ τὰ μα-
κρινὰ χωριά τῶν Ἰθαγενῶν...

Μὰ ξαφνικὰ μπροστά του ἀ-
κούει ἕνα γνώριμο στρίγγλι-
σμα. Κ’ ἕνας καλοθρεμμένος
ἄγριος κόνικλος ξεπετιέται
μέσ’ ἀπὸ κάποιο θάμνο!

— Ἄλτ καὶ σ’ ἔφαγα! τοῦ
κάνει ὁ νάνος, κυττάζοντάς
τον μὲ λαχτάρα :

Ταυτόχρονα τραβάει τὴ θρυ-
λικὴ σκουριασμένη του χα-
τζάρα. Καὶ πηδώντας ἀπὸ τὸν
τριπόδαρο γαῖδαρο, τοῦ φω-
νάζει :

— Σπᾶσε πλάκα, Καθαρό-
αιμε! Κύττα νὸ δὴς πῶς θὰ
τὸν σφάξω κόντρα!... Ἔτσι
θὰ κανόνισω κ’ ἐσένα ἂν μὲ
παρασφίξῃ, καμμιὰ βολά, ἢ
πείνα.

Καὶ κατεβάζει μεγάλοπρε-
πα τὴ χατζάρα του κατὰ τὸ

οθέρκο του κόνικλου.

“Όμως τὸ μικρὸ ζῶο, πηδῶντας σθέλτο, γλυτώνει τὸν ἀποκεφαλισμό.

— Ἡ χατζάρα μου ἔπαθε... ἀφλογιστία! μουρμουρίζει ὁ Ποκοπίκο. Καὶ μ’ ἓνα πήδημα ξαναθρίσκειται πάλι κοντὰ στὸ μελλοθάνατο τετράποδο.

Μὰ ὁ κόνικλος συνεχῶς ξεφεύγει. Καὶ ἡ δεύτερη, κι’ ἡ τρίτη καὶ ἡ τέταρτη χατζαριά ἀστοχοῦν...

Ὁ νᾶνος ἔχει ἀφρίσει ἀπὸ τὸ κακό του. Όμως συγκρατιέται καὶ συμβουλεύει τὸ ἄτακτο θῦμα του:

— Μὰ στάσου, ἐπὶ τέλους,

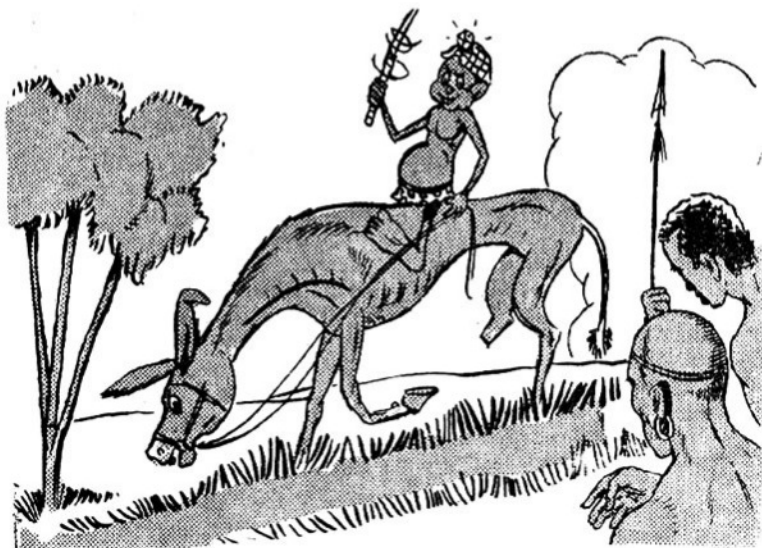
καλέ μου κόνικλε! Ἔτσι ποὺ κουνιέσαι θὰ μείνης... ἄσφαχτος!

“Όμως τὸ ἄγριο κουνέλι ἔχει φθάσει τώρα κοντὰ στὴ φωλιά του. Καὶ τσοῦπ, τρυπώνει μέσα.

Εἶναι ἓνα στενὸ, χαμηλὸ καὶ χορταριασμένο ἄνοιγμα, σὰν μικρῆς σπηλιάς.

— Ἐξελθε κατηραμένε Κονικλαρά! τοῦ φωνάζει ὁ Ποκοπίκο. Καθότι ἂν δὲν ἔξελθε ἐσύ, θά... εἴσελθε ἐγώ! Καὶ τότε κήκες, ἀδερφέ μου!...

Τὸ κουνέλι δὲν εἶναι κούτο, θέθαια, γιὰ νὰ θγῇ νά... τρίψῃ τὸ λαιμὸ του στὴ χα-

Οἱ πεινασμένοι καννίβαλοι πέφτουν κάτω καὶ προσκηνᾶνε τὸν Ποκοπίκο.

τζάρα του νάνου. "Έτσι, αναγκάζεται να... «εἴσελθε» ὁ Ποκοπικό.

Μὰ ὁ νάνος τρυπώνοντας στὸ στενὸ ἀνοιγμα, βλέπει πὼς ἡ σπηλιὰ δὲν εἶναι καθόλου μικρή, ὅπως εἶχε φαντασθῇ. Ἀντίθετα, εἶναι ἀπέραντη σὲ μᾶκρος καὶ πλάτος. Καὶ γεμάτη ἀπὸ ὑπέροχους ἀσπρους καὶ χρωματιστοὺς σταλακτίτες.

— Σὰν φίνα εἶν' ἐδῶ !
μουρμουρίζει. Πολὺ τῇ γουστάρω, ἀδερφέ μου!

Καὶ σφίγγοντας πάντα στὸ δεξί του χέρι τῇ χατζάρα, ψάχνει ἐδῶ κ' ἐκεῖ γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ καὶ ν' ἀποκεφαλίσῃ τὸν ἄγριο κόνικλο.

Σὲ ὁλόκληρο τὸ ἐσωτερικὸ τῆς παράξενης αὐτῆς σπηλιᾶς ξεχύνεται ἓνα ἀμυδρὸ πρασινωπὸ φῶς ἀπὸ ἀμέτρητες πηγολαμπίδες.

Ὁ Ποκοπικό δὲν καταφέρνει νὰ θρῆ πουθενὰ τὸ τετράποδο θῦμα του μὲ τὰ μεγάλα αὐτιά.

Ὅμως τὸ φαντασμαγορικὸ θέαμα ποὺ παρουσιάζουν οἱ πολυχρώμοι σταλακτίτες, φωτισμένοι ἀπὸ τὶς πηγολαμπίδες, τὸν συνεπαίρνει. Καὶ σ' ἓνα ξέσπασμα ρωμαντισμοῦ, σκαρώνει ἓνα στιχάκι του. Ποὺ τὸ ἀπαγγέλλει ἀμέσως μὲ συγκίνησι:

«Ἀχ, ποῦσαι, κονικλάκι μου
νὰ σ' ἀποκεφαλίσω,
κ' ἐπάνω στίς... κωλοφω-
(τιές
ἄχ, νὰ σὲ ροδοψήσω!»

Μὰ ὁ ὀρεκτικὸς κόνικλος, πουθενὰ δὲν φαίνεται. Κι' ὁ ἄμοιρος νᾶνος, ποὺ γλυκογουργουρίζουν τ' ἄντερα του ἀπὸ τὴν πείνα, ὅλο καὶ προχωρεῖ ψάχνοντας πρὸς τὸ θάθος τῆς σπηλιᾶς.

Ὡσπου νά : Ξαφνικὰ ἀντικρύζει μπροστὰ του τὸ ἀνοιγμα μιᾶς ὑπόγειας καταπακτῆς. Κάτασπρα μαρμαρένια σκαλοπάτια ξεκινᾶνε ἀπ' τὸ τετράγωνο στόμιό της καὶ προχωροῦν πρὸς τὰ κάτω...

— Ἐδῶ θὰ κατέβηκε, ὁ ἄτιμος! Ἐδῶ θὰ μοῦχη κρυφτῇ καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸν θρῶ, τόση ὥρα! μουρμουρίζει ὁ Ποκοπικό.

Καὶ χωρὶς δισταγμὸ, ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια, μετρῶντας τα γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα του :

— Ἐνα... δύο... τρία... τέσσερα... πέντε...

Ἐτσι στὸ τριακοστὸ τρίτο σκαλοπάτι φθάνει σὲ μιὰ αἰθουσα ἀρχαίου ναοῦ...

Γύρω-γύρω ἀγάλματα πρωτόγονων θεῶν σκαλισμένα πᾶνω σὲ ξύλο. Καὶ στῇ μέσῃ ἓνα ἄγαλμα θεοῦ μεγαλύτερο καὶ πιὸ μεγάλωπρεπο ἀπὸ τ' ἄλλα.

Ὁ Ποκοπικό σηκώνει τὴν κεφαλα του καὶ τὸ κυττάζει μὲ θαυμασμό:

— Ἀμὰν Θεάραρος, ἀδερφέ μου! μουρμουρίζει.

Καὶ προσθέτει μὲ βεβαιότητα :

— Σίγουρ' αὐτὸς θάναί... φύλαρχος τῶν Θεῶν!

ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ !

Μά την ίδια στιγμή τὰ γουρλωμένα μάτια του προσέχουν πώς πάνω στην κορφή του κεφαλιού του Θεού, κάτι παράξενο θρίσκεται :

Είναι ένα καπέλλο φτιαγμένο από καθούκι μεγάλης χελώνας, πού στο μπροστινό του μέρος φαντάζει, σφηνωμένο, ένα μεγάλο μαύρο διαμάντι.

— Φίνο μπερεδάκι, κύρ 'Αρχιεέ! κάνει στο άγαλμα ό Ποκοπίκο. Όμως του λόγου σου θά τό βαρέθηκες! "Άσε, τό λοιπόν, νά τό φορέσω του λόγου μου νά σπάσουμε και πλάξι!

Καί σκαρφαλώνοντας πάνω οτό τεράστιο ξυλένιο άγαλμα του θεού, φθάνει ψηλά στους ώμους του. Τόν ξεκαπελλώνει και καπελλώνεται, με τό διαμαντοστολισμένο χελωνοκάυκαυλο, ό ίδιος.

— Φίνα μου παγαίνει, άδερφέ μου! Σάν... μανιτάρι είμαι!

"Όμως ταυτόχρονα άγρια μουγγρητά άκούγονται νά θγαίνουν από τά στήθεια τών ξυλένιων θεών! Ένω τό έδαφος άρχίζει νά σειέται σάν άπό σεισμό!

Τρελλός από τό φόβο του ό Ποκοπίκο, πηδάει κάτω κι' άρχίζει ν' άνεβαινή — πηδώντας σάν ψύλλος — πέντε-πέντε τά μαρμαρένια σκαλοπάτια!

Ταυτόχρονα ξεφωνίζει τρέμοντας από τη λαχτάρα του :

— Πίσω, θεάρες και σās ξεφαγααα!...

Μέσα σέ λίγες στιγμές θρίσκεται κιόλας επάνω, οτό έσωτερικό της σπηλιάς με τούς σταλακτίτες.

Και νά: Ό καλοθρεμμένος άγριος κόνικλος θρίσκεται τώρα μπροστά του. Στέκει άκίνητος με χαμηλωμένο κεφάλι. Σά νά περιμένη νά δεχτή τη χατζάρα του νάνου στο σθέρκο του.

"Όμως ό τρόμος πού έχει δοκιμάσει ό Ποκοπίκο τόν κάνει νά ξεχάση την πείνα του. Προσπερνάει τόν κόνικλο και τρέχει προς την έξοδο της σπηλιάς, φωνάζοντάς του:

— Με συγχωρείς πού δέν σέ σφάζω! Μά δέν μπορώ τώρα. Τυχάνω πολύ θιαστικός, άδερφέ μου. "Αν έπιμένης, πέρασε από Δευτέρα!...

"Εται, θγαίνει τέλος, έξω άπ' τη σπηλιά και πηδάει στη ράχι του ψωραλέου Καθαρόαιμου!

"Αλλοίμονο!... Δέν έχει προφθάσει ό άμοιρος νά ξεμακρύνει, μά ούτε και νά συνέλθη από τη λαχτάρα του, όταν κάτι άφάνταστα τραγικό άντικρύζει μπροστά του.

Δυό μεγαλόσωμες και μανιασμένες, άπ' την πείνα, τίγρεις τόν βλέπουν από κάποιαν άπόστασι. Και ξεχύνονται μουγγρίζοντας κατά πάνω του!

Ό Ποκοπίκο άναστενάζει άγέρωχα :

— "Ε, ρε πλάκα πού θά σπάσω μέσα στά... στομάχια

τους!

Καί κάνει νά κλείσῃ τὰ μάτια του γιὰ νά μὴ... πονέσῃ!

Μὰ δὲν προφθαίνει:

Τὰ μανιασμένα θεριά μόλις φθάνουν κοντά του, σταματᾶνε. Ἡμερεύουν ἀπότομα. Κι' ὄχι μονάχα δὲν τὸν σπαράζουν, μὰ σκύβουν ταπεινά τὰ κεφάλια τους. Τοῦ γλείφουν τὶς τεράστιες πατούσες.

Ὁ νᾶνος ξεθαρρεύει ἀμέσως:

— "Ἔεε! Βᾶλ' τε καὶ λιγάκι... θερνίκι! τοὺς φωνάζει. "Ἔτσι μὲ σάλιο γυαλίζουν τὰ παπούτσι;

"Υστερα, βλέποντας τὶς τίγρεις τόσο φοβισμένες μπροστά του, ἀρχίζει νά θάζῃ πολλές ὑποψίες στὸ νοῦ του.

— Θές, ἀδερφέ μου, νά μὲ φοβηθήκανε πού μὲ εἶδαν' ἔτσι... μαντραχαλοειδῇ καὶ νταθραντισμένο; Ἐκτὸς ἂν εἶναι θηλυκές, οἱ φουκαριάρες, καὶ θρήκανε σ' ἐμένα τὸν μοιραῖον Ἀντρα τῆς ζωῆς τους!

Τέλος, καὶ γιὰ νά δοκιμάσῃ τὴν ἐπιβολή του στὰ θηρία αὐτά, τὰ διώχνει θάναυσα:

— Βρὲ οὐστ!... Τσακιστῆτε νά πᾶτε στὰ κομμάτια! Ἐκτὸς ἂν σᾶς τρώῃ ὁ σθέρκος σας!

Οἱ τίγρεις ὑπακοῦνε ἀμέσως. Καὶ γυρίζοντάς του τὶς οὐρές τους, ἀρχίζουν ν' ἀπομακρύνωνται ἀργά...

Ὁ Ποκοπικό αὐτοθαυμάζειται καμαρώνοντας σὰν γύφτικο σκεπάρνι:

— Πολὺ μυστήριος Ἀντρας

τυγχάνω, ἀδερφέ μου! μουρμουρίζει. Κόνικλοι καὶ θεριά μὲ τρέμουνε! Πολὺ φοβάμαι πῶς γρήγορις θά καταντήσω... Ἀρχόντας τῆς Ζούγκλας!

Καὶ σπηρουνίζει μὲ τὶς φτέρνες του τὸν Καθαρόαιμο.

— Βρὲ ντέεεε!...

Ὁ τριπόδαρος σκελετωμένος γάιδαρος ξεκινάει διστακτικά. Τάχει χάσει κι' αὐτὸς μπροστά στὴν ἀναπάντεχη κι' ἀνεξήγητη σωτηρία τους... Εἶδε τὰ πεινασμένα θεριά, πού ἔπρεπε νά τοὺς εἶχαν κατασπαράξῃ, νά φεύγουνε σὰν θρεμμένες γάτες!...

Τέλος, συνέχεται, ὁ ἄμοιρος, καὶ συνεχίζει τὴν πορεία του.

Ὁ νᾶνος, κάθε τόσο, μουρμουρίζει πάνω ἀπὸ τὴ ράχι του:

— "Ἰσα, Καθαρόαιμε!... Ἐχεις καθάλλάρη πού κάνει στράκες, ἀδερφέ μου! Πρέπει νά εἶσαι κάργα ὑπερήφανος πού τυγχάνεις γάιδαρός μου!

Καὶ νά: Λίγο πιὸ πέρα ἓνα μεγάλο μπουλούκι ἀπὸ ἄγριους καννίβαλους παρουσιάζεται μπροστά τους. Σίγουρα θᾶναι κι' αὐτοὶ πεινασμένοι, γιὰτὶ οἱ κοιλιές τους δὲν φαίνονται καθόλου φουσκωμένες!...

— Δίαιτα γιὰ σιλουέττα κάνετε, βρὲ παιδιὰ; τοὺς ρωτάει ὁ Ποκοπικό τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του!...

Καὶ σκύβοντας, ψιθυρίζει στ' αὐτὴ τοῦ γαιδάρου του:

— Βᾶλ' το στά... τρία σου ποδάρια, ἀδερφέ μου, καθότι

καήκαμε! Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ μᾶς κολατσίσουνε ὅπωςδὴποτε!

Μὰ καὶ πάλι ἓνα τρίτο θαῦμα γίνεται :

Μόλις οἱ ἀνθρωποφάγοι φθάνουν τρέχοντας κοντὰ στὸν Ποκοπικό, σταματᾶνε κι' αὐτοὶ ἀπότομα. Ὅπως πρὶν λίγο οἱ τίγρεις.

Γιὰ λίγες στιγμὲς τὸν κυτᾶζουν μὲ τρόμο καὶ δέος. Ὑστερα πέφτουν ὅλοι κάτω τὰ μπρούμυτα, σὰν ἀπὸ παράγελμα. Κι' ἀκουμπᾶνε τὸ μέτωπό τους στὸ χῶμα, σὰν ἐνδειξὶ ὑποταγῆς.

Ὁ Ποκοπικό, πάνω ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ Καθαρόαιμου, τοὺς ρίχνει ἀγέρωχη ματιά:

— Μπράβο, παιδιά! "Ἐτσι σᾶς θέλω: Νὰ μὲ γλέπετε καὶ νὰ... σπάη ἡ χολάρα σας ἀπ' τὸ φόβο!...

Καὶ προσθέτει καταδεκτικά :

— Πολὺ σᾶς γουστάρω, ἀδερφέ μου!...

ΤΑ ΔΥΟ ΧΑΡΕΜΙΑ !

Τέλος, σπηρουνίζει μὲ τὶς γυμνές του φτέρνες τὰ σκελετωμένα πλευρὰ τοῦ τριπόδαρου γαϊδάρου :

— Βίρα τὴν ἄγκυρα Καθαροαιμάρα μου! Ἄνοιξε τὰ πανιά καὶ σαλπάρησε στὸ πρᾶσινο πέλαγος τῆς Ζουγκλίας!...

Καὶ ὁ τριπόδαρος γαϊδαρὸς προχωρεῖ ποδοπατῶντας τοὺς πεσμένους κάτω καννιθάλους. Χωρὶς αὐ-

τοὶ νὰ κάνουν τὴν παραμικρὴ κίνησι ἢ νὰ διαμαρτυρηθοῦν γι' αὐτὸ.

Ὁ Ποκοπικό μурμουρίζει παραξενεμένος πάλι:

— Μυστηριῶδες μυστήριον καὶ τοῦτο σήμερις! Ὅποιος μὲ γλέπει πίπτει νοκάουτ! Πο-λὺ μὲ γουστάρουνε, ἀδερφέ μου!...

.....
"Ἐτσι φθάνει κάποτε κα-θαλλάρης καὶ μεγαλόπρεπος στὸ χορταρένιο χωριὸ κάποιας φυλῆς ἰθαγενῶν...

Οἱ ἀραπάδες — ἄντρες καὶ γυναῖκες — γονατίζουν καὶ προσεύχονται ἀπ' ὅπου περνάει.

Ὁ νᾶνος ποὺ δὲν ξεχνάει τὸ σκοπὸ τῆς περιοδείας του, σταματᾶει στὴ μέση τοῦ πρωτόγονου χωριοῦ. Καὶ φωνάζει διστακτικά:

— Λαμβάνω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅτι γουστάρουμε νὰ παντρευτοῦμε ἀμφότεροι καὶ οἱ δυὸ μαζί κι' ἀντάμα. Τὸ δ-ποῖον, φέρτε ἀμέσως μιὰ κοπελλίτσα γιὰ τοῦ λόγου μου καὶ καμμιὰ ... γαῖδουρίτσα γιὰ τὸν Καθαρόαιμο!...

Καὶ προθέτει ἀγέρωχα:

— Τσακιστήτε, τὸ λοιπόν, νὰ ἐκτελέσετε πάραυτα τὴ διαταγὴ μου, καθότι «ἐπὶ ἄνυπακοῇ»... σφάζω δωρεάν!..

Τρομοκρατημένοι οἱ μαύροι ἰθαγενεῖς σπεύδουν ἀμέσως νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγὴ τοῦ κωμικοτραγικοῦ καθαλλάρη.

Ὅσοι ἔχουν ἁμορφες κό-ρες, φέρνουν τὶς ἁμορφες κό-

‘Ογδόντα δυὸ χέρια δέρνουν ἀλύπητα τὸν Ποκοπικό. Κι ἄλλα τόσα πόδια τὸν ποδοπατάνε!

ρες τους. Κι ὅσοι ἔχουν ὁμορφες... γαϊδοῦρες, κουβαλᾶνε τὶς ὁμορφες γαϊδοῦρες τους!

‘Ο Ποκοπικό ἐνθουσιάζεται:

— Ἀμάν, Καθαροαιμό μου! λέει στὸ γαϊδάρό του. Τὶς οἰκονομήσαμε πάλι τὶς... χαρμάρες μας.

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή νοιώθει νὰ τὸν τρώῃ τὸ κεφάλι του. Καὶ σηκώνοντας τὸ χέρι γιὰ νὰ ξυστῇ, πιάνει τὸ καθεῶκι τῆς χελώνας μὲ τὸ μεγάλο μαῦρο διαμάντι!

— Βρέ, ἀκόμα τὸ φοράω αὐτὸ τὸ «καθουράκι»! μουρ-

μουρίζει. Καὶ κάνει νὰ τὸ βγάλῃ γιὰ νὰ τὸ πετάξῃ πέρα.

Μὰ γρήγορα μιὰ ὑποψία περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό του. Μιὰ ὑποψία ποὺ τὸν κάνει νὰ μαρμαρώσῃ πάνω στὴ ράχι τοῦ τριπόδαρου γαϊδάρου:

— Θές, ἀδερφέ μου, αὐτὸ τὸ χελωνοκαύκαλο ποὺ φοράω νὰ μ’ ἔξη κάνει τόσο λεβέντη καὶ καραμπουζουκλῇ; μουρμουρίζει. Θές αὐτὸ νὰ γλέπουν τὰ θεριά καὶ οἱ ἀνθρωποφαγάδες καὶ νὰ γονατίζουνε μπροστά μου σὰν κοροϊδάκια; Σίγουρα γιὰ καμένα Θεὸ θὰ μὲ περνᾶνε. Κα-

τόπιν τούτου πρέπει νά τοὺς αὐτοσυστηθῶ.

Καὶ κορδωμένος, σά νάχη καταπιῇ κανένα μπαστοῦνι, βγάζει λόγο στοὺς συγκεντρωμένους ἀραπάδες:

— Εὐσεβεῖς μάγκες! Τοῦ λόγου μου τυγχάνω ὁ παντοδύναμος Θεὸς Γκαπαγκούπα, μεγάλ' ἡ χάρι μου! Θεὸς παντοδύναμος καὶ μεγαλόκαρδος μέχρι νά τρώω καρπαζιά καὶ νά δίνω τόπο στὴν ὀργή!...

»Τὸ ὁποῖον σάν Θεὸς πού εἶμαι, γουστάρω νά μὲ πιστεύετε, νά μὲ προσκυνᾶτε καὶ νά μὲ δοξάζετε, εἰς τοὺς αἰῶνους τῶν αἰώνων, ἀμήν!..

»Καθότι ἂν «κάνετε νερά» καὶ τὸ ρίξετε στὴν εἰδωλολατρία, θά σᾶς σφάξω «πῦρ ὀμαδῶν». Κι ὄχι τίποτις ἄλλο, μὰ εἶναι ζέστες καὶ θά... μυρίσετε!...

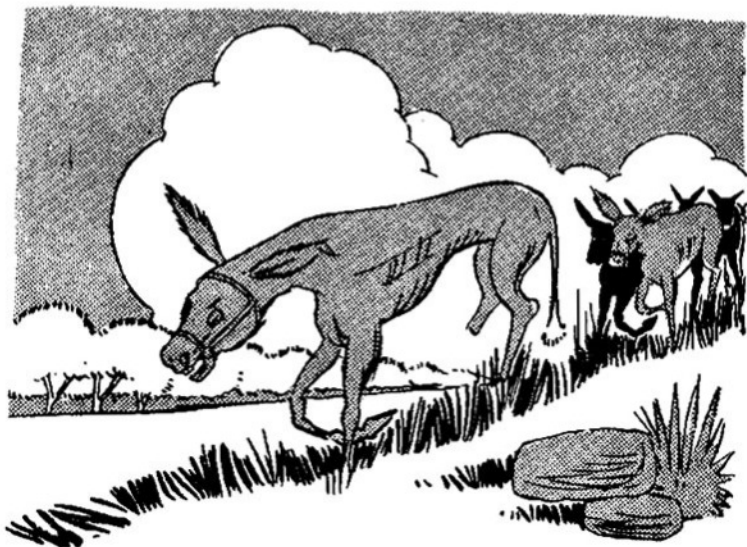
Ο ΠΡΟΓΑΜΙΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ!

»Υστερα σπηρουνίζει μὲ τις γυμνές φτέρνες του τὸν Καθαρόαιμο, ξεφωνίζοντας:

— Ἰσα, ψωραλέε Γόη! Τὸ σκάρωσες κ' ἐοὐ τὸ χαρεμάκι σου! Σάν... Ἀθδούλ Χαμίτ μου ποζάρεις!

Καὶ ξεκινᾶνε...

Τὸν Ποκοπίκο τὸν ἀκολου-

Ὁ ψωραλέος Καθαρόαιμος προχωρεῖ σοδαρός. Πίσω τὸν ἀκολουθεῖ τὸ χαριτωμένο χαρέμι του.

θοῦν ὑποτακτικὰ καμμιά σα-
ρανταριά κορίτσια μὲ δυὸ πο-
δάρια. Καὶ τὸν Καθαρόαιμο,
ἄλλα τόσα μὲ... τέσσερα καὶ
οὐρά!

— Ἀμὰν χαρεμέρα, ἀδερφέ
μου! κάνει ὁ νάνος. Ποῦσαι,
Χουχού, νὰ σὲ προσλάβω πα-
ραδουλεύτρα!...

Μακαρίζει ὅμως καὶ τὴν τύ-
χη τοῦ Καθαρόαιμου:

— Ἀδερφέ μου, Τριπόδαρε,
παιὸς στὴ χάρι σου! τοῦ λέει.
Σαράντα νυφάδες γκαρίζουν
ἑρωτικά ὀπισθὲν σου. Ὅυτε...
Δὸν Γαῖδουροζουὰν νάσουν!

.....

“Ὡσπου κάποτε, ὁ Ποκοπί-
κο, μαζὶ μὲ τὸν Καθαρόαιμο
καὶ τὰ δυὸ χαρέμια τοὺς φθά-
νουν στὸ θεόρατο δέντρο...”

Ἡ κοντόχοντρη μαύρη πυγ-
μαία δὲν ἔχει γυρίσει ἀκόμα.
Ὅμως ὁ νάνος θαρρεῖ πὼς
κοιμάται ψηλά στὸ «ἄπαρτε-
μάν» τῆς. Στὸν «Καραγκιοζο-
μπερντέ», ὅπως τὸν λέει ἐκεῖ-
νος.

“Ετοι, θέλοντας νὰ τὴν ξυ-
πνήσει ἡσυχά, βάζει τὴν παλά-
μη πλαί στ’ αὐτὶ του. Καὶ τῆς
σκάει σιγὰ καὶ γλυκὰ ἓνα
τρελλὸ ἀμανεδάκι:

«Ἀαααααμάαααααααααν !
Ξύπνα Χουχού, Χουχάρα μου
καὶ μπανίνο’ ἀπ’ τῆ γρίλλια.
Νὰ ὀδῇς τὴ χαρεμέρα μου,
νὰ σκάσης ἀπ’ τὴ ζήλεια!
Ξύπνα καὶ ὀδὲς ἀπὸ ψηλά,
τί γόνις ποῦμαι, τρα-λά-λά!»

Ἄμέσως, δίνοντας μιὰ γε-
ρὴ κλωτοῖα στὰ καπούλια τοῦ

Καθαρόαιμου, τοῦ λέει μὲ κά-
θε λεπτότητα:

— Βρέ, οὐστ!... Τράβα τώ-
ρα νὰ βοσκήσης τὶς... ντε-
μουαζέλλες σου!...

Ὁ τριπόδαρος γαῖδαρος μὲ
τὸ τετραπόδαρο χαρέμι του,
ἀπομακρύνονται. Ἐνῶ ὁ Πο-
κοπίκο διατάζει τὶς ὁμορφες
ἀραπινούλες του:

— Τοὺς ζυγοὺς λύσατε καὶ
καθίστε χάμωθεν σταυροπόδι.

Οἱ ὁμορφες ἀραπινούλες
κάθονται ἀμέσως καὶ ὑποτα-
κτικὰ, ἐνῶ ὁ Ποκοπίκο ἀρχί-
ζει νὰ τοὺς βγάξει τὸν... προ-
γαμιαῖο λόγο του:

— Τὸ λοιπόν, εἴπαμε καὶ λέ-
με. “Ἀπαξ καὶ πρόκειται νὰ
γίνετε συζυγάτες μου, δέον
ὅπως ἀντιλαθοῦ ἐκ τῶν προ-
τέρων τὰ συζυγικῶδη καθή-
κοντά σας: Πρῶτον, θὰ ὑπα-
κοῦτε τυφλὰ καὶ ἀόμματα εἰς
ἀπάσας τὰς διαταγὰς μου!..
Δεύτερον, θὰ μοῦ πλένετε τὶς
ποδάρες καὶ θὰ ξεσκουριάζε-
τε τὴν... ἀστραφτερὴ καὶ αἰ-
μοσταγὲς χατζάρα μου!..
Τρίτον, θὰ μοῦ χορεύετε καρ-
σιλαμά, γιὰ νὰ σπάω πλάξ!
Τέταρτον, περὶ διὰ «μᾶσσο»
οὔτε λόγους νὰ γίνετε! Τὸ ἐ-
λάττωμα αὐτὸ θὰ τὸ κόψετε
χάριν... σιλουέτας! Καὶ
πέμπτον, θὰ μὲ ἡγαπήτε τρελ-
λοειδῶς! Καθότι γουστάρω
ὅπως ἡ καρδιά μου θαρυστο-
μαχιάσει ἔξ ἑρωτικοῦ ἐρώτου!
Ὅλέ!

Ὅμως ξαφνικά — καὶ πά-
νω στὸ τέλος τοῦ προγαμιαῖ-
ου λόγου — καταφθάνει ἀλα-
φιασμένη ἡ Χουχού. Βλέπει

κάτω από τὸ θεόρατο δέντρο τὶς σαράντα ἑορφαὶς ἀραπινούλες. Καὶ καθὼς ἡ ζήλεια φαρμακώνει τὴν ψυχὴ της, καγγάζει εἰρωνικά:

— Χά, χά, χά!... Καλέ, πῶς βρεθήκατ' ἐδῶ τόσες... καταικοκαρκαάξες; Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας!

— Μᾶς ἔφερε ἐδῶ ὁ παντοδύναμος Θεὸς Γκαπαγκούπα! Εἴμαστε τὸ χαρέμι του!...

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία γίνεται ἀμέσως θεριὸ ἀνήμερο. Κι ἀρπάζοντας ἀπὸ κάτω ἓνα χοντρὸ κλαδί, χύνεται πάνω οἷς σαράντα νεαρές μαῦρες. Τὶς κτυπᾷ μὲ λύσσα καὶ μανία:

— Θὰ σᾶς δείξω ἐγὼ ποίους εἶναι ὁ Θεὸς Γκαπαγκούπα!

Μὰ κ' οἱ ἀραπινούλες δὲν δέχονται τὴν ἐπιθεσί της μὲ σταυρωμένα χέρια. Ἀρχίζουν νὰ κτυπᾶνε κι αὐτὲς τὴ Χουχού! Καὶ τὰ οὐδόντα χέρια τοὺς πετᾶνε στίβες καθὼς ἀνεβοκατεβαίνουν μὲ δύναμι καὶ ὀρμὴ πάνω στὸ τουλουμωτὸ κορμὶ της!...

Ὁ Ποκοπικό βρίσκει τὴν εὐκαιρία! Πέφτει κι αὐτὸς στὸν γυναικοκαυγά. Κι ἀφήνεται νὰ τὸν παρασέρνουν, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, οἱ ἑορφαὶς ἀραπινούλες, ξεφωνίζοντας μ' ἐνθουσιασμό:

— Ἀπάνω μου, βρὲ Κορίτσια! Ἀπάνω μου καὶ μὲ φάγατεε!...

Ἔτσι σὲ μιὰ στιγμή ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ θρυλικὸ τσουλούφι τῆς Χουχούς. Τὸ τραβάει τόσο δυνατὰ, πὺ παρα-

λίγο νὰ τὸ ξερριζώσει!...

Ἡ πυγμαία κάνει νὰ τὸν πιάσει μὰ δὲν προφθαίνει. Τῆς ξεφεύγει μ' ἓνα πῆδημα καὶ ξανάρχεται πάλι ἀπὸ πίσω της. Τῆς κάνει κι ἄλλες ἀμέτρητες λαχτάρες καὶ καψόνια!

Ἡ «μαύρη Γόησσα» στριγγλίζει σὰν πληγωμένη μαῖμου:

— Ἀτιμε! Ποῦ θὰ μοῦ πᾶς; Δὲν θὰ σὲ πιάσω στὰ παχουλά μου χεράκια; Σὰν σαρδέλλα θὰ σὲ σχίσω, χρυσόμου! Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας!

Ξαφνικὰ βαρὺ φτερούγισμα μεγάλου ὄρνιου ἀκούγεται πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τοὺς. Καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα καὶ ἀναπάντεχο γίνεταί:

Ἕνας μαῦρος ἀητός, χαχλώνοντας, ἀρπάζει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ποκοπικού, τὸ διαμαντοστολισμένο καθεύκει. Καὶ ἀμέσως, φτερουγίζοντας γρήγορα, ἀνυψώνεται πάλι στὸν οὐρανό!...

Σίγουρα τὸ πεινασμένο αὐτὸ ὄρνιο θὰ νόμισε τὸ κούφιο καθούκι γιὰ πραγματικὴ καὶ ζωντανὴ χελῶνα. Καὶ τὴν ἀρπάξε γιὰ νὰ καταβροχθίσῃ τὸ νόστιμο περιεχόμενό της!

Αὐτὸ ἦτανε!...

Ὁ νᾶνος ἔχει ἀπογυμνωθῇ πιά ἀπὸ τὴν... θεϊκὴν του δύναμι. Ἔτσι τώρα, πὺ δὲν βρίσκεται πάνω στὸ κεφάλι τοῦ τὸ καύκαλο τῆς χελῶνας μὲ τὸ μαῦρο διαμάντι, δὲν εἶναι πιά Θεός. Οἱ σαράντα ἑορφαὶς ἀραπινούλες δὲν νοιώθουν τώρα γι' αὐτόν, οὔτε φό-

θο, ούτε σεβασμό. Ἀντίθετα: μίσος καὶ ὀργή πού τις εἶχε ξεγελάσει!...

Κι ὅλες, μαζὶ μὲ τὴ Χουχού, χύνονται πάνω του νὰ τὸν ξεσχίσουν μὲ νύχια καὶ δόντια!...

ΘΕΟΣ... ΞΥΛΩΜΕΝΟΣ!

Ἦ Ποκοπικό, μόλις προφθαίνει νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια. Οἱ φτέρνες του κτυπᾶνε στ' αὐτιά του καθὼς τρέχει νὰ σωθῇ, ξεφωνίζοντας:

— Ἀτιμε, Ἀετέ! Θεϊκὴ καθαιρέσι μοῦκανες, ἀδερφέ μου! Ἀπὸ Δήμαρχος κλητῆρας κατάντησα!

Ἦ Χουχού, πρώτη ἀπὸ τὶς ἀραπίνες, οὐρλιάζει ἄγρια καθὼς τὸν κυνηγάει:

— Στάσου, χρυσό μου!... Στάσου πού κακοψόφο νάχης πολάκι μου!...

.....

Ἦ νᾶνος περνάει τυχαία κάτω ἀπὸ τὸ θεόρατο δέντρο, πού, πάνω στὰ ψηλά του κλαδιά, ἔχει στήσει τὴν καλύβα τοῦ ὁ φοβερός Νταμπούχ...

Ἦ τρελλὸς γοριλλάνθρωπος βρίσκεται αὐτὴ τῇ στιγμῇ ἐπάνω...

Ἦ Ποκοπικό, σηκώνοντας τὴν κεφαλά του, τοῦ φωνάζει:

— Ἐ, μπάρμπα Δεινόσαυρε!... Θὰ μιλήσης στὰ Κορίτσια; Κυνηγᾶνε νὰ μὲ... φιλήσουνε!...

Καί, σβέλτος καθὼς εἶναι, σκαρφάζει στὸν κορμό. Φθάνει ψηλά στὸ ξυλένια κα-

λύδι...

Ἦ Νταμπούθ ἀγαπάει πολὺ τὸ νᾶνο. Ποτὲ δὲν τοῦ χалаί χατῆρι, ὅτι κι ἂν τοῦ ζητήσῃ...

Οἱ ὁμορφες ἀραπινούλες, μαζὶ μὲ τὴ Χουχού, ἔχουν μαζευτῇ τώρα κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο. Μουγγρίζουν ἄγρια, τρίζοντας μὲ λύσσα τὰ δόντια τους.

Ἦ νᾶνος τοὺς φωνάζει ἀπὸ ψηλά:

— ἈΕΙΝΤΕ, βρε! Κορίτσια! Κάντε μου καμμιὰ καντάδα!

Κι ἀμέσως, γυρίζοντας στὸ γοριλλάνθρωπο, συνεχίζει:

— Τὸ λοιπόν, μπάρμπα, τὶς γλέπεις τὶς λεγαμενούλες; Μπουκιά καὶ συχώριο δὲν εἶναι; Τὸ καλὸ πού σοῦ θέλω κάτελθε νὰ μοῦ τὶς πιάσης. Θὰ σοῦ δώσω κ' ἐσένα κανά δυὸ γιὰ τὸν κόπο σου!...

Ἦ γοριλλάνθρωπος, τρελλὸς καθὼς εἶναι, δὲν χάνει στιγμή. Μὲ δυὸ-τρία πηδήματα βρίσκεται κάτω στὸ ἔδαφος.

Οἱ σαράντα ἀραπινούλες τὸ βάζουν τρομοκρατημένες στὰ πόδια. Τρέχουν σὰν τρελλὲς νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸ ἀνθρωπόμορφο αὐτὸ τέρας.

Ἦ Νταμπούχ τὶς κυνηγάει. Καὶ γρήγορα χάνεται μαζὶ τοὺς πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ κι ἄγρια βλάστησι τῆς περιοχῆς.

Ἦ Ποκοπικό, ἀπὸ ψηλά, ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά! Φίνα τὰ κατάφερα, ὁ ἄτιμος!

Καὶ κατενθουσιασμένος μὲ τὸν ἑαυτὸ του μурμουρίζει

Ὁ ἀπαίσιος Γιαχάμπα καρφώνει τὰ θανατερὰ μαχαίρια του πάνω στους πασσάλους πού βρίσκονται δεμένες οἱ δύο γυναῖκες.

βαριά:

— Πολύ... μέ γουστάρω, ἀδερφέ μου!

Ἀμέσως καὶ ἡσυχος πια. ἀρχίζει νά κατεβαίνει τὰ κλαδιά τοῦ θεόρατου δέντρου, σιγανотραγουδώντας:

«Ὅσεςα δολές κι ἂν ἔμπλεξα,
τὸ ξύλο τὸ γλυτώνω!
Τυχάνω μάγκας κ' ἔξυπνος
κοὶ φύλλους καλλιγώνω!»

Ἔτσι, φθάνει ἀργὰ κάτω στὸ ἔδαφος. Καὶ καμαρωτὸς καμαρωτὸς, κάνει νά ξεκινήσει...

Μά δὲν προφθαίνει. Γιατί

τὴν ἴδια στιγμή κάτι τραγικὸ γίνεται...

Ἕνας στρογγυλὸς μαῦρος ὄγκος χύνεται πάνω του. Τὸν ἀνατρέπει...

Ὁ νῆνος ξεφωνίζει ἀπὸ γνῶσι:

— Βᾶστα με, βρέ!... Βᾶστα με, νά μὴ σέ σφάξω!

Ὁ μαῦρος ὄγκος βρίσκεται ἀπὸ πάνω του τώρα. Μὲ νύχια καὶ δόντια ζητάει νά τὸν κατασπαράξει, μουγγρίζοντας:

— Καλέ, χρυσό μου, ἐγὼ εἰμὶ! Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας!

Εἶναι ἡ μελιστάλακτη κ' ἐξαγριωμένη Χουχού. Αὐτὴ δὲν

είχε φύγει μαζί με τις άλλες άραπινοῦλες. Κρύφτηκε πίσω από τὸν κορμὸ τοῦ θεόρατου δέντρου καὶ παραμόνευε...

"Ετσι τώρα ἔχει βάλει κάτω τὸν Ποκοπικό. Τὸν κοπανάει οὐάν... σκορδαλιά!

Ὁ «Δυσθεόρατος "Αντρακλας», ὅπως αὐτοαποκαλεῖται βλέπει τὸ Χάρο μετὰ τὰ μάτια του! "Ομως θέλοντας νὰ κρατήση τὸ γοητρό του, κάνει πὼς δίνει τόπο στὴν ὄργη:

— Καλά, μωρὴ Μαμζέλ! Σὲ... συγχωρῶ, ἐπὶ τέλους! Μὴ φοβοῦ πὼς θὰ σὲ σφάξω!

"Ομως ἡ πυγμαία ἔχει μανιάσει. Τὸ χέρι της ἀνεθοκατεβαίνει πάνω στὸν Ποκοπικό οὐάν βαρὺ γύφτικο οφυρί!

— Γκάπα-γκούπα!... Γκάπα-γκούπα!...

Ὁ νᾶνος ἀναστενάζει:

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου! Τώρα εἶναι πού θὰ γίνω πραγματικός Θεός «Γκαπαγκούπα»!

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ!

Οἱ δυὸ γίγαντες, μαζί με τὴν Τζέιν καὶ τὴν Ταταμπού, ἀδελφωμένοι πάλι, ξεκινᾶνε γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό. Θὰ μείνουν ἐκεῖ γιὰ νὰ ξαποστάσουν καὶ νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ περιπέτειά τους, κάτω βαθεία, στὸν ὑπόγειο θόλο τοῦ φοβεροῦ "Αρχοντα τῶν Κολασμένων!..

Στὸ μεταξύ ἔχει βραδειάσει πιά. Καὶ ἡ νύκτα ἀπόψε εἶναι ἀφέγγαρη καὶ σκοτεινὴ.

Οἱ τέσσερις σύντροφοι μετὰ δυσκολία καταφέρνουν νὰ ξεχωρίζουν καὶ ν' ἀκολουθοῦν τὸ μονοπάτι πού θὰ τοὺς βγάλῃ στὸ περήφανο ἑλληνικὸ βουνό.

"Ομως ἀλλοίμονο!... Σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι εἶναι γραφτό τους γὰ περάσουνε μιὰ τραγικὴ περιπέτεια...

Καθὼς προσωροῦν, παράξενος θόρυβος ἀκούγεται μπροστὰ τους. Λὲς καὶ σέρνονται πολλὰ φίδια μαζί. "Η πὼς περπατοῦν ἀνάλαφρα ἄνθρωποι μετὰ γυμνά ποδάρια.

"Ολοὶ σταματοῦν ἀμέσως. Ἀφουγγράζονται ἀνήσυχτοι.

Μὰ μαζί τους σταματᾷ καὶ ὁ παράξενος θόρυβος. Δὲν ἀκούγεται τίποτα πιά. Ἀπόλυτῇ ἡσυχίᾳ βᾶσιλεύει στὴ θεοσκότεινῇ καὶ ἄγρια Ζούγκλα.

Ὁ Ταρζάν συνέρχεται πρῶτος:

— "Ας προχωρήσουμε, φίλοι μου, μουρμουρίζει. Θὰ παρακούσαμε, φαίνεται. Δὲν ἦταν τίποτα...

"Ολοὶ μαζί ξεκινᾶνε πάλι. Συνεχίζουν κάπως διστακτικὰ τὸ δρόμο τους. Τὸ σκοτάδι εἶναι διαβολεμένο, ὅπως ξέρουμε. Τὰ μάτια τους τίποτα δὲν μποροῦν νὰ ξεχωρίσουν...

Καὶ νά: Ξαφνικὰ διαπεραστικὸ σφύριγμα ἀντηχεῖ...

Εἶναι τὸ σύνθημα!

Ταυτόχρονα ἕνα πυκνὸ βαρὺ δίχτυ πέφτει ἀπὸ ψηλά, πάνω τους.

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν καὶ ἡ Ταταμπού, κάνουν

ΤΟ ΗΡΩΪΚΟ ...ΜΠΕΡΝΤΑΧΙ!

‘Αλλά καλύτερα νά πάρουμε τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά τους:

Θυμόσατε τὸ νᾶνο μὲ τὸ χαρέμι του; Θυμόσατε τὸν τρομερὸ γυναικοκαυγᾶ; ‘Υστερα τὸ δέντρο τοῦ Νταμπούχ, ποῦ ὁ Ποκοπίκο ἀναγκάστηκε νά ζητήσῃ ἄσυλο; Καὶ τὴ Χουχού, ποῦ κρυμμένη κάτω ἀπὸ τὸν κορμὸ του, τὸν ἄρπαξε στὰ νύχια της;

Τέλος, κι ἀφοῦ ἔφαγε — ὅπως συνήθως — τὸ κανονικὸ του μπαρντάχι, τῷβαλε στὰ πόδια...

‘Η πυγμαία τὸν κυνήγησε ὅσο μπόρεσε. ‘Όμως κάποτε τὸν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια της.

‘Ετσι, παίρνοντας τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ, τράβηξε γιὰ τὸ ἀριστοκρατικὸ «ἀπαρτε-μάν» της.

‘Ο Ποκοπίκο εἶναι λεύθερος καὶ ἥσυχος τώρα. Μὰ δὲν τ’ ἀποφασίζει νά ξαναγυρίσῃ στὴ «Στοά». Τὸ ἥρωϊκὸ κορμὶ του δὲν ἀντέχει ἄλλο ξύλο!

‘Ετσι, ὡρες ἀτέλειωτες περιπλανιέται ἐδῶ κ’ ἐκεῖ. Μὲ τὴ σκουριασμένη χατζάρα στὸ χέρι του ψάχνει νά βρῇ κανέναν ἄγριο κόνικλο.

‘Όμως ἄτυχος στέκεται κι αὐτὴ τὴ φορά. Κανένas ἀπ’ αὐτοὺς δὲν βρίσκεται μπροστά του...

‘Ο «Δυσθεόρατος “Αντρακλας» μουρμουρίζει μὲ παράπονο:

— ‘Αειντε, βρέ Κονικλαρά-

δες! Γιατὶ δὲν παρουσιαζόσα-
στε ἐνώπιόν μου; Πρόσκλησι
ἡλικιωῶν θέλετε νά κάνω; Λυ-
πηθῆτε με, βρέ Κονικλαροί!
Δὲν ἀκοῦτε τὴν κοιλάρα μου
ποῦ χλιμιντρίζει ὥσπερ ἐρω-
τευμένη ἡμίονος; Αὐτὸ τὸ
μπερντάχι τῆς Χουχούς, πανά-
θεμά το, μοῦ ἀνοίξε τὴν ὀρε-
ξι!...

Μὰ δὲν βαριέσαι! Χαμένα
πάνε τὰ λόγια του.

‘Όσοι κάποτε νυκτώνει.
Καὶ τὸ ἄκαρπο κυνήγι διακό-
πεται...

‘Ο Ποκοπίκο τρυπῶνει κα-
τάκοπος σὲ μιὰ στενὴ κουφά-
λα κάποιου γέρικου δέντρου.
Καὶ κλείνοντας τὰ μάτια, ἀρ-
χίζει νά κορντίζει τὸ... ρο-
χαλητὸ του.

Μὰ νά: ‘Ο νᾶνος δὲν ἔχει
προφθάσει νά τὸν πάρῃ, ὅταν
ξαφνικὰ φθάνει ἀπὸ μακριὰ
στ’ αὐτιά του ἡ τρομακτικὴ
κραυγὴ τοῦ Γκαούρ.

Εἶναι ἡ στιγμή ποῦ οἱ τέσ-
σερις σύντροφοι πιάστηκαν ἀ-
ναπάντεχα στὸ γερὸ δίχτυ τῶν
ἀραπάδων τοῦ Γιαχάμπα.

‘Ο νᾶνος ξεπετιέται σὰν
σφήκα ἀπὸ τὸ κούφωμα τοῦ
δέντρου. Καὶ τὸ βάζει στὰ
πόδια ἀνήσυχος. Τρέχει πρὸς
τὴν κατεύθυνσι ποῦ ἀκούστη-
κε ἡ φωνή.

Οἱ τεράστιες μαῦρες πα-
τούσες του κάνουν στράκες
πάνω στὸ λεῖο καὶ ὀροσερὸ
γρασίδι τῆς Ζούγκλας!

Τέλος φθάνει στὸ σημεῖο
ποῦ βρίσκονται μαζεμένοι οἱ
μαῦροι ἰθαγενεῖς.

‘Ετσι, μὲ τὸ δυνατό του

μάτι, ξεχωρίζει στο σκοτάδι τους δυο γίγαντες και τις γυναίκες να κτυπιώνται σαν τρελλοί μέσα στην πλεκτή παγίδα. Και μουρμουρίζει με απογοήτευσι:

— Κρίμας τὸ δίκτυ! Κ' εἶναι τόσο καινούργιο κι ὁμορφο. Ἔτσι πὺν χοροπηδᾶνε, αὐτοὶ οἱ μαντράχαλοι κ' οἱ μαντραχαλίνες, θὰ τὸ... στραπατσάρουνε!

Καλοῦ - κακοῦ ὅμως, σκαρφαλώνει σθέλτος σ' ἓνα ἀπὸ τὰ γύρω δέντρα. Κι ἀπὸ τὴ σίγουρι αὐτὴ θέσι, τρίβοντας χαρούμενος τὰ χέρια του, ξαναμουρμουρίζει:

— Φίνα!... Θὰ σπάσω πλάξ, ἀδερφέ μου! Θεωρεῖο πρώτη σειρά!

Μὰ γρήγορα κατσουφιάζει. Βλέπει τὸν ἀράπη πὺν με τὸ χοντρό του ρόπαλο κτυπάει στὰ κεφάλια τοὺς αἰχμαλωτισμένους γίγαντες καὶ τὶς γυναίκες.

— Τοὺς φουκαράδες! Θὰ πᾶθουνε... πονοκέφαλο! συλλογιέται με συμπόνια.

Καὶ ἡ τρυφερὴ καρδιά του σπαράζει βλέποντας τὸ κακὸ πὺν γίνεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

Ἢ Ὁ Ποκοπικό ξύνει σκεπτικὸς τὴν ἀνοικονόμητη κεφάλια του. Πρέπει νὰ βρῇ τρόπο νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὸν φρικτὸ θάνατο πὺν τοὺς περιμένει.

Εὐτυχῶς ὅμως! Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούει, πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τὸ γνώριμο φτερούγισμα τοῦ τετραπέρατου

Πίκ. Τοῦ φωνάζει, ὅπως ἀκούσαμε. Κ' ἐκεῖνο χαμηλώνοντας σθέλτο, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ κλαδί πὺν βρίσκεται. Καὶ ξαναφτερουγίζει ψηλά...

Ὁ νᾶνος τοῦ μιλάει στὴν κορακίστικη γλῶσσα του. Τοῦ δίνει νὰ καταλάβῃ πὺν θέλει νὰ τὸν πάῃ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Ποκοπικό ἔχει μιὰ, πραγματικὰ ἐξυπνὴ ἔμπνευσι!

Ἔτσι, καὶ καθὼς ταξιδεύει... ἀεροπορικῶς, σκαρῶνει σὸ πὶ καὶ φὶ καὶ τραγουδάει φάλτσα ἓνα θριαμβευτικὸ σιγάκι του:

«Πάλι θὰ σώσω τὰ «Παιδιά» ἐκ τραγικῶν θανάτων!

Προστάτης, γάρ, τυγχάνω (ἐγώ,

κουτῶν τε κι ἀδυνάτων!»

«ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ»

ΕΝ... ΕΝΕΡΓΕΙΑ!

Γρήγορα ὁ Πίκ, πετώντας σύμφωνα με τὶς ὁδηγίες τοῦ Ποκοπικό, φθάνει καὶ προσγειώνεται σ' ἓνα γνωστὸ μας σημεῖο τῆς Ζούγκλας. Ἐκεῖ πὺν ὁ μεγαλόσωμος ἀητός, χαμηλώνοντας ἀπὸτομα, εἶχε ἀρπάξει ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ νάνου τὸ χελωνοκαύκαλο με τὸ παράξενο μαῦρο διαμάντι. Κι ὁ ἄμοιρος νᾶνος ἔχασε με μιᾶς τῆ... θεϊκῇ του παντοδυναμίας. Ἐπείσε στὶς καρπαζιὲς τῆς Χουχοῦς καὶ τοῦ χαρμειοῦ του.

Ἀλλὰ τί ζητάει ὁ διαβολεμένος «Ἀντρακλας» σὸ

σημείο αυτό που είχε καταργηθή από... Θεός;

Αυτό θα το μάθουμε άμέσως, αν προσέξουμε τι μурμουρίζει καθώς αρχίζει να ψάχνη έδω κ' εκεί συλλογισμένος:

—'Ο άητός άρπαξε το «μπερεδάκι» μου καθότι θα το πέρασε για ζωντανή χελώνα. "Υστερις θα φτερουγίσει ψηλά στον ούρανό και θα το άμόλησε να πέση κάτωθεν για να σπάση το καύκαλο και να χλαπα - χλουπίση το περιεχόμενο του... "Αρα κάπου έδω κοντά πρέπει να βρίσκεται πεταμένο το σωτήριο... θεικό στέμα μου!... "Εκτός αν πίπτοντας κάτωθεν, χτύπησε σέ καμμιιά κοτρώνα και γίνηκε γυαλιά - καρφιά!

Και νά: "Όπως το είχε φανταστή, έτσι και γίνεται: Κάπου στην περιοχή αυτή βρίσκεται το θεικό στέμα με το μεγάλο διαμάντι...

Εύτυχώς είχε πέσει πάνω σέ παχύ μαλακό γρασίδι. Κι ό Ποκοπίκο το ξαναθρονιάζει πάνω στην κεφαλα του γερό κι άνεπαφο.

—'Αμάν! μурμουρίζει ικανοποιημένος. "Ημουνα Θεός συνταξιούχος κ' επανήλθα στην ένεργό ύπηρεσία!

'Αμέσως γυρίζει στον Πίκ. που κράζει παράξενα και διακεκομμένα, καθώς τον κυττάζει με την χελώνα στο κεφάλι:

—"Ασε τά γέλια, μπάρμπα Κόραξ και πάγαινε με γρήγορις εκεί που με πήρες. "Αν

δέν προλάβουμε, ό Καρπουζοκέφαλος θα κάνη μακαρίτη το φιλαράκο σου τόν Γκαούρ και τούς άλλους. 'Αθάντι, τό λοιπόν, Μαέστρο!...

'Ο έξυπνος και μεγαλόσωμος Πίκ, που καταλαβαίνει όταν του μιλάει ό νάνος, τόν άρπάζει στά γερά του πόδια. Και φτερουγίζοντας γρήγορα, άνυψώνεται. Τέλος παίρνει κατεύθυνσι προς το σημείο που βρίσκονται οί, αϊχμαλωτισμένοι στο δίχτυ, ήρωές μας.

'Ο Ποκοπίκο μακκαρίζει το καλό αυτό πουλί για την τύχη του:

—Ποιός στη χάρι σου, τυχεράκια, Πίκ! Τό περιμένανε ποτές οί χαμερπείς ποδάρες σου να σηκώσουνε έναν... Θεό! Και τί Θεό: Τσίφτη, λεβέντη και καραμποζουκλή!..

"Όμως ό νάνος — όπως ξέρουμε — είναι θεονήτικος. Και ό καθαρός άέρας, ψηλά σιον ούρανό, του άνοιγει, ά κόμα πιό πολύ την όρεξι.

"Ετσι, κ' ένώ ή κοιλιά του γουργουρίζει ρωμαντικά, σηκώνει προς τά έπάνω την κεφαλα του. Κυττάζει με λαχτάρα τόν τετράπαχο Πίκ, ξεροκαταπίνει λαίμαργα και τόν ρωτάει:

— Δέν μου λές, βρέ Πίκ, έχεις ζυγιστή καμμιιά θολά; Πόσα κιλά βγαίνεις καθαρός — χωρίς ποδάρια κι άντερα;

Και συμπληρώνει άμέσως:

— Λένε πως έσεις οί Κορακάδες βγάζετε καλή σούπα! Πέρασε τό λοιπόν από Δευτέ-

ρα νά σέ σφάξω. Θά σοῦ κά-
γω καί τὸ τραπέζι!...

Σὲ λίγο ὁ Πίκ φθάνει στὸ
μέρος ἀπ' ὅπου εἶχε ξεκινή-
σει. Καί παρατῶντας τὸν Πο-
κοπικό στὰ κλαδιὰ κάποιου
δέντρου, στέκεται κι αὐτὸς ἐ-
κεῖ κοντά του!

Ἡ Τάταμποῦ καί ἡ Τζέιν
βρίσκονται τώρα ὀρθές καί
δεμένες πισθάγκωνα πάνω σὲ
δυὸ μεγάλους σκαλιστοὺς
πασσάλους. Ἀντίκρου στοὺς
πασσάλους αὐτοὺς βρίσκονται
στὶς αἰσθήσεις τους, ἀλλὰ δε-
μένοι κάτω χειροπόδαρα, ὁ

Γκαούρ καί ὁ Ταρζάν.

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐ-
τοὺς στέκει ὁ τρομερὸς καί
ἀπαίσιος Γιαχάμπα! Ὁ Καρ-
πουζοκέφαλος, ὅπως τὸν λέει
ὁ νῆανος.

Μπροστά του θρίσκονται
σωριασμένα πολλὰ κοφτερὰ
μαχαίρια. Δεξιὰ κι ἀριστερὰ
στὴ θάσι τῆς λαβῆς τους εἶναι
δεμένα ἀπὸ δυὸ μεγάλα φτε-
ρά.

Ὁ κακούργος μαῦρος Φύ-
λαρχος, διασκεδάζει μ' ἓνα
θανατηφόρο παιχνίδι: Ἀπὸ
ἄρκετὴ ἀπόστασι πετάει ἓνα
ἓνα καί μὲ δύναμι τὰ φτερω-
τὰ μαχαίρια του. Καί τὰ καρ-

Ὁ τετραπέρατος Πίκ ἀρπάζει ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ποκοπικό τὸ
καύκαλο τῆς χελώνας μὲ τὸ μεγάλο μαῦρο διαμάντι.

φώνει στους χοντρούς πασσάλους που βρίσκονται δεμένες οι δυο πανώριες γυναίκες.

Λίγο αν κάνουν πώς ξεφεύγουν τὰ θανατερὰ μαχαίρια του, θὰ καρφωθούνε στὰ κορμιά της Τζέιν καὶ της Ταταμπού. Κι ὁ Χάρος θὰ τοὺς ἀγκαλιάσῃ ἀμέσως μὲ τὶς μαύρες φτεροῦγες του!

Ὁ Γιαχάμπα συνεχίζει τὸ τραγικό του παιχνίδι, καμαρώνοντας γιὰ τὴν ἐπιδειξίότητά του. Ἐνῶ κάθε τόσο καγχάζει ἀπαίσια:

— Χό, χό, χό!... Κανένας δὲν μὲ φτάνει στὸ πέταγμα τοῦ μαχαιριοῦ! Χό, χό, χό!....

Ὁ Γκαούρ τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνησι:

— Κακοῦργε! τοῦ φωνάζει. Τὴν παληκαριά σου σὲ δυὸ δεμένες γυναίκες ζητᾷς νὰ δείξης. Ἄν εἶσαι ἄντρας, λύσε ἔμένα ἢ τὸν Ταρζάν. Καὶ θὰ δῆς γιὰ πότε θὰ ξεράσῃς τὴ θρωμερὴ ψυχὴ σου!....

Ὁ Γιαχάμπα δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Ἐξακολουθεῖ νὰ πετᾷ καὶ νὰ καρφώνει τὰ μαχαίρια του στοὺς πασσάλους που βρίσκονται δεμένες οἱ δυὸ γυναίκες. Κ' ἐπαναλαμβάνει τὸν ἀπαίσιο καγχασμὸ του:

— Χό, χό, χό!... Κανένας δὲν μὲ φτάνει στὸ πέταγμα τοῦ μαχαιριοῦ! Χό, χό, χό!....

Ὅμως νὰ ποῦ ξαφνικὰ ἀκούγεται τώρα καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ὁ τόνος της εἶναι κοροϊδευτικός:

— Δὲν ἀξίζεις τίποτα, Για-

χάμπα! τοῦ λέει Ἄν θέλῃς νὰ σὲ παραδεχτῶ, πέταξε καὶ κάρφωσε τὰ μαχαίρια σου στοὺς πασσάλους που βρίσκονται οἱ γυναίκες...

Ὁ μαῦρος φύλαρχος τὸν διακόπτει:

— Αὐτὸ δὲν κάνω τόση ὥρα;

— Ναί! τοῦ ἀποκρίνεται. Ἀλλὰ βλέπεις καὶ πετᾷς τὰ μαχαίρια. Θὰ σὲ θαυμάσω ἂν πετάξης τὰ μαχαίρια. μέ.... κλειστὰ μάτια!..

— Μὲ κλειστὰ μάτια; κάνει χαμένα ὁ Γκαούρ. Καὶ ψιθυρίζει στὸν Ταρζάν ποῦ θρίσκεται κοντὰ του μὲ τὰ χέρια δεμένα πίσω:

— Τρελλάθηκες, ἀδερφέ μου!... Ἄν πετάξῃ τὰ μαχαίρια μὲ κλειστὰ μάτια, τότε...

Ὅμως ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν τὸν ἀφήνει ν' ἀποτελειώσῃ. Ἐπιμένει στὸν Γιαχάμπα:

— Ἄντε λοιπόν!... Κλείσε τὰ μάτια σου καὶ πέταξέ τους τὰ μαχαίρια. Μονάχα ἔτσι θὰ παραδεχτῶ πὼς κανένας δὲν σὲ φτάνει, ὅπως λές. Ἀλλοιὼς δὲν ἀξίζεις, γιὰ μένα, τίποτα!... Εἶσ' ἓνας γελοῖος!... Ἕνας τιποτένιος!....

Ἡ Τζέιν, δεμένη στὴ σκαλιστὴ κολῶνα καθὼς θρίσκεται, κυττάζει τὸ σύντροφό της μὲ θανατερὸ μῖσος:

— Ταρζάν: Εἶσ' ἓνας ἄνδρος δολοφόνος! τοῦ φωνάζει Καταλαβαίνω τὸ ἀπαίσιο σχέδιό σου: Θέλεις νὰ μὲ θγάλῃς ἀπ' τὴ μέση τώρα ποῦμαθες

πώς δὲν ἔφυγα γιὰ τὴν πα-
τρίδα, μὰ ἔξακολουθῶ νὰ θρί-
σκωμαι ἐδῶ στὴ Ζούγκλα σου!

» Ἀλλὰ ἓνα μονάχα δὲν μπο-
ρῶ νὰ καταλάβω, Κακοῦργε:
Ἐγὼ μπορεῖ νὰ θέλῃς νὰ πε-
θάνω! Μὰ ἡ Ταταμποῦ τί σοῦ
ἔφταιξε; Ἄν ὁ Γιαχάμπα πε-
τάξῃ μὲ κλειστὰ μάτια τὰ μα-
χαίρια του, σίγουρα θὰ λαθέ-
ψῃ. Θὰ τὰ καρφώσῃ ὄχι μὲ
νάχα, στὰ δικά μου, μὰ καὶ
στὰ δικά της στήθια!...

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ χαμένη
ἔκφρασι τοῦ Γκαούρ ζωντα-
νεύει. Κάτι βλέπει καὶ τὰ μά-
τια του φωτίζονται παράξενα.
Ἐνῶ ταυτόχρονα φωνάζει κι
αὐτὸς στὸν ἀπαίσιο μαῦρο
γίγαντα:

— Ναί, Γιαχάμπα!... Μο-
νάχα ἂν πετάξῃς τὰ μαχαίρια
σου, μὲ κλειστὰ μάτια, καὶ
καρφωθοῦν στοὺς δυὸ πασσά-
λους, τότε θὰ σὲ παραδεχτῶ
κ' ἐγώ! Ἄειντε λοιπόν! Κλεί-
σε τὰ «στραβά» σου καὶ πέ-
τα τὰ μαχαίρια!...

Ἡ Ταταμποῦ, δεμένη στὴν
κολῶνα καθὼς βρίσκεται ψι-
θυρίζει μὲ δέος:

— Κ' ἐσύ, Γκαούρ; Κ' ἐσύ
τρελλάθηκες;

Μὰ νά: Ἡ τραγικὴ στιγμή
φθάνει. Ὁ Γιαχάμπα γιὰ νὰ
δείξῃ στοὺς δυὸ δεμένους γί-
γαντες τί ἀξίζει, ἀρπάζει ἓνα
ἀπὸ τὰ φτερωτὰ μαχαίρια.
Κλείνει νὰ μάτια του κι ἀνα-
σηκώνει τὸ δεξί του χέρι γιὰ
νὰ τὸ πετάξῃ...

Ὅμως δὲν προφθαίνει. Τὴν
ἴδια στιγμή ἓνα πονεμένο
βογγητὸ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ

πλατεῖα τριχωτὰ στήθια
του:

— ὦωωωω!...

Καὶ σωριάζεται κάτω σφα-
δάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους.

Τί νὰ συνέβῃ ἄραγε;

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΦΩΤΙΖΕΤΑΙ

Ἡ ἔξυπνη Τοίτα, ἡ ἀγαπη-
μένη μαϊμουδίτσα τοῦ Ταρ-
ζάν, εἶχε, πρὶν λίγο, φθάσει
ἀπαρατήρητη πίσω τους καὶ
μὲ τὰ κοφτερά δοντάκια της
μασοῦλησε κ' ἔκοψε τὸ χορ-
τόχοινο πού τοῦ εἶχαν δέσει
πίσω τὰ χέρια.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
λευθερώθηκε. Μὰ δὲν ἔκανε
καμμιά κίνησι γιὰ νὰ λύσῃ
τώρα καὶ τὰ πόδια του. Γιατί
σίγουρα θὰ τὸν ἔβλεπε ὁ Γι-
αχάμπα. Καὶ τότε τὰ φτερω-
τὰ μαχαίρια του, ἀντὶ νὰ καρ-
φωθοῦν στὸν πάσσαλο, θὰ
καρφώνονταν στὰ στήθια του.

Ἔτσι, ἀφάνταστα ἔξυπνος
καὶ πονηρὸς καθὼς εἶναι, θά-
ζει τὸν μαῦρο γίγαντα νὰ
κλείσῃ τὰ μάτια. Ὅχι γιὰ
νὰ λαθέψῃ καὶ νὰ καρφώσῃ
τὰ μαχαίρια του στὰ στήθια
τῶν δυὸ γυναικῶν, μὰ γιὰ νὰ
θρῇ αὐτὸς μιὰ στιγμιαία εὐ-
καιρία. Καὶ νὰ τοῦ πετάξῃ τὸ
δικό του μαχαίρι! Ὅπως κ'
ἔκανε....

Ὅσο γιὰ τὸν Γκαούρ, κι
αὐτὸς στὴν ἀρχὴ νόμισε πὼς
ὁ Ταρζάν εἶχε παραφρονήσει.
Ἀφοῦ τὸν ἀκούγε νὰ συμβου-
λεύῃ τὸν Γιαχάμπα νὰ κάνῃ
σκοποβολὴ μὲ κλειστὰ τὰ μά-

τιά. Μά γρήγορα πήρε τὸ μάτι του τὴ Τσίτα καὶ κατάλαβε τί εἶχε γίνει. "Ἐτσι ἄρχισε νὰ «σπρώχνῃ» κ' ἐκεῖνος τὸν Γιαχάμπα γιὰ νὰ πέσῃ στὴν παγίδα τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Σβέλτος τώρα ὁ Ταρζάν λύνει πρῶτα τὰ πόδια του. "Υστερα τὸν Γκαοῦρ καὶ τὶς δύο μελλοθάνατες γυναῖκες.

— Πάμε ἀμέσως νὰ φύγουμε! τοὺς συμβουλεύει.

— Μὲ συγχωρεῖς! τοῦ κάνει μετανοιωμένη ἡ Τζέιν.

"Ὅμως δὲν προφθαίνουν νὰ ξεκινήσουν. Οἱ ἀραπάδες τοῦ ἀναίσθητου Γιαχάμπα, ποὺ γιὰ λίγες στιγμὲς τὰ εἶχαν χάσει, συνέρχονται τώρα. Καὶ χύνονται μανιασμένοι πάνω στοὺς τέσσερες συντρόφους. Εἶναι τόσοι πολλοί, οἱ μαῦροι, ποὺ σίγουρα θὰ τοὺς κατασπαράξουν!...

"Ὁ Ποκοπίκο, ποὺ βλέπει ἀπὸ ψηλὰ τὸ κακὸ ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ, μурμουρίζει ἀτάραχος:

— Τώρα θὰ κατέλθω κάτωθεν! Καὶ μόλις οἱ ἀραπάδες 'δοῦνε τὸ χελωνοκαύκαλο μὲ τὸ διαμάντι ποὺ φοράω, θὰ μὲ ἐκλάβουνε γιὰ Θεό. Καὶ θὰ πέσουνε κάτω ν' ἀνασπαστοῦνε τὶς ἀρωματώδεις ποδάρες μου!

"Ἐτσι ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει. Σίγουρος πὼς θὰ σώσῃ τοὺς ἀγαπημένους του συντρόφους ἀπὸ θέβαιο καὶ τραγικὸ θάνατο!

"Ὅμως ἀλλοίμονο! Αὐτὴ τὴ φορά κάνει τὸ λογαριασμὸ

χωρὶς τὸν ξενοδόχο, ποὺ λέει κ' ἡ παροιμία.

Καὶ «ξενοδόχος» στὴν περίπτωσι αὕτῃ εἶναι ὁ τετραπέρατος Πίκ. Αὐτός, ἴσως γιὰ νὰ παίξῃ, ἴσως καὶ γιὰ ἄλλο λόγο, χυμᾶει ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ θρίσκεται πρὸς τὸ νᾶνο ποὺ κατεβαίνει. Καὶ ἀρπάζοντας ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ τὸ θε:κό στέμα, ξεμακραίνει φτερουγίζοντας.

"Ἐτσι ὁ νᾶνος, χωρὶς πιά τὸ χελωνοκαύκαλο μὲ τὸ διαμάντι, δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ....

— "Αμάν, θρὲ Πίκ! φωνάζει μὲ ἀπόγνωσι καὶ δέος. Φέρε μου πίσω τὸ μπερεδάκι καθότι καήκαμε, ἀδερφέ μου!...

Στὸ μεταξύ οἱ μαῦροι τοῦ Γιαχάμπα ἔχουν καταφέρει ν' ὀρπάξουν στὰ χέρια τοὺς τὸν Γκαοῦρ, τὸν Ταρζάν, τὴ Τζέιν καὶ τὴν Ταταμπού. Τραβᾶνε τὶς τεράστιες μαχαίρες τοὺς γιὰ νὰ τοὺς κομματιάσουν!

"Ὁ Ποκοπίκο, στὰ κλαδιά τοῦ δέντρου ποὺ θρίσκεται, δακρύζει ἀπὸ συγκίνηση:

— "Αειντε! τοὺς φωνάζει. Αἰωνία σας ἡ μνήμη καὶ ζωὴ στὰ καταικομουλὰρά σας!..... Τί κι ἂν πεθάνετε; "Υγεία νὰ ὑπάρχῃ! Αὐτὸ εἶναι τὸ πᾶν!.

Μὰ νά: Τὴν ἴδια αὕτῃ τραγικὴ στιγμὴ κάτι ἀναπάντεχο κι' ἀπίστευτο γίνεται....

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΕΧΕΤΕ 'ΔΗ

πολλά Τέρατα στην άγρια Ζούγκλα.

ΜΑ ΠΟΤΕ ΩΣ ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΕΙΔΑΤΕ

"ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ,,

που θα κυκλοφορήσει την ερχόμενη Πέμπτη.

Ο,ΤΙ ΚΙ ΑΝ ΣΑΣ ΠΟΥΜΕ

για την περιπέτεια αυτή, θα είναι λίγο.

ΚΑΜΜΙΑ ΚΑΙ ΚΑΝΕΝΑΣ

δεν πρέπει να χάσει το τεύχος αυτό.

Το έχει γράψει ο

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Καί μη ξεχνάτε

πώς γρήγορα θα κυκλοφορήσει το πιο συναρπαστικό και καταπληκτικό ανάγνωσμα απ' όσα έχει γράψει ο Νίκος Ρούτσος.

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ & ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

Καλλιτεχνικά διδλιοδοτημένοι πωλούνται εις τὰ Γραφεία μας Πειραιώς 18 'Αθήναι, αντί δρχ. 15 έκαστος.

'Επίσης καί τὰ παλαιὰ τεύχη Γκαούρ - Ταρζάν αντί δρχ. 1,50.

"Έχουν κυκλοφορήσει μέχρι σήμερα 10 Τόμοι καί πλέον τῶν ὀγδοήκοντα τευχῶν.

Οἱ ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν νὰ δίδουν τὰς παραγγελίας τους εἰς τὰ κατὰ τόπους Ὑποπρακτορεῖα τοῦ «ΝΕΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ».

ΤΙΜΗ ΤΟΜΩΝ ΔΡΧ. 15.

ΤΙΜΗ ΠΑΛΑΙΩΝ ΤΕΥΧΩΝ ΔΡΧ. 1,50.

"ΧΡΥΣΟΘΗΡΕΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ,"

Τὸ νέο ὑπέροχο βιβλίο τοῦ συγγραφέα

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ἀπαραίτητο στοὺς μαθητὰς καὶ τὶς μαθήτριες τῶν
Δημοτικῶν καὶ Γυμνασίων.

Ὑπεραπαραίτητο σὲ κάθε Σχολικὴ Βιβλιοθήκη.

250 σελίδες ἑγχρωμες μὲ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Πατριωτικὰ Χριστιανικὰ — Διδακτικὰ - Σατυρικὰ
κ.λ.π. κ.λ.π.

Κατάλληλα γιὰ ἀπαγγελίαις σὲ σχολικὰς ἐορτές, ἐξε-
τάσεις καὶ μαθητικὰς ἐπιδείξεις.

Τιμὴ Δραχ. 50

Γράψατε καὶ ἐμβάσατε ἀξίαν τοῦ εἰς Ἐκδοτικὸν Οἶκον
«ΑΓΚΥΡΑ» Πειραιῶς 18.

ΘΑ ΣΑΣ ΑΠΟΣΤΑΛΗ ΑΜΕΣΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ

Κυκλοφοροῦν καθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Δ.Δ ΤΗΝ ΥΔΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Δ.Δ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «ΑΓΚΥΡΑ» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
Ση.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΔΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 90

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Της γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφοροῦν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ! 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ! 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 523-694